

forum studentesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul VII ● nr. 4 (47) 1979 ● 16 pagini 2 lei ●

A început anotimpul piinii în emisfera nordică, anotimpul griului și-al iubirilor de-o viață. Prichindeii au împinzit parcurile și cîntecul și jocurile lor — al acestor copii de grădiniță înveșmîntați în sarafane bleu-vin ca o superbă mlădiere și se aștern peste frumusețile existenței.

Privindu-i, ne-am amintit că în fiecare an se nasc în lume 120.000.000 de copii. Dar ciți din ei oare ajung să se bucure de o copilărie fără griji? Operind cu statistici O.N.U., am vedea că, pentru foarte mulți, problema nici nu se pune; sînt cei care, încă înainte chiar de a fi implinit vîrsta de un an sînt victime ale mortalității infantile. Există generații de copii care sînt mai bine hrănite, mai bine educate, mai bine îmbrăcate, mai bine instruite. Inșă beneficiarii acestui „mai bine” reprezintă mai puțin de o treime din copiii cărora bunul nostru pămînt le oferă adăpost. Iar „adăpost” este un fel de-a zice, căci vaste întinderi continentale ale Asiei, Africii, Americii Latine nu oferă nici casa, nici hrana, nici chiar apa necesară copiilor pentru traiul de pe o zi pe alta. Sînt zone marcate de subdezvoltare, de înapoiere economică, zone unde 300.000.000 de copii suferă de foame și subalimen-

ANOTIMPURI PENTRU COPIII LUMII

tație, de boli cronice, trăiesc în mizerie și ignoranță, traumatizați de spectrul sumbru al amenințărilor zilnice, al unei vieți fără perspectivă. Mai mult — hotarele mizere ale copilăriei pline de lipsuri și privațiuni, nu sînt conturate după hotarele celor mai sărace țări „ale lumii a treia”; în țări industriale avansate chiar, criza sistemului capitalist — în primul rînd cea economică — șomajul, înrăutățirea situației sociale a unor pături largi ale populației urbane și rurale, a familiilor de muncitori emigranți, precum și deficiențe structurale ale sistemului de ocrotire și educație, au repercusiuni profund alarmante asupra condițiilor de viață și dezvoltării psiho-

morale a unui număr tot mai mare de copii.

Celebra economistă britanică Barbara Ward, scria într-un articol intitulat Copiii în primejdie că ar fi nevoie doar de 20 dolari pe an pentru un copil, pentru a se asigura calorile și proteinele necesare restabilirii echilibrului; „460 de milioane de dolari ar ajunge pentru a se da copiilor săraci suplimentul de care au nevoie. Aceasta reprezintă circa 50 de cenți pe an de persoană. O nimica toată, mai ales în țările în care cheltuielile anuale pentru înarmare se ridică la 100 de dolari pe cap de locuitor”. Citind aceeași sursă — „o lume care refuză să dea sprijinul hrănirii și educării corespunzătoare a copiilor va trebui să plătească prețul violenței, al

delincvenței juvenile, al tilhăriilor în plină stradă, al închisorilor suprapopulate” — citind-o, așadar, ne întrebăm, în mod firesc: sînt oare cei 50 de cenți de ajuns pentru cuvenita îndreptare a lucrurilor, sau ar trebui pornit de la o mai dreaptă alcătuire a lumii?

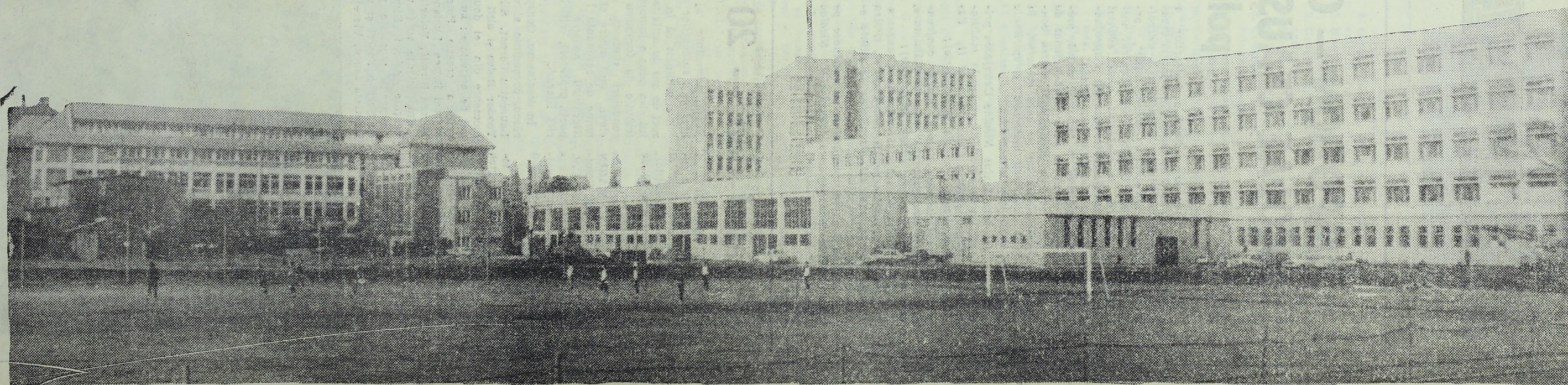
Grave amenințări, fenomene îngrijorătoare au determinat O.N.U. să acorde întietatea pe lista de priorități problemelor legate de viața copiilor lumii; anul 1979, decretat Anul internațional al copilului încearcă printr-un complex de măsuri naționale și internaționale să amelioreze traiul, educația și instruirea mării majorități a celor mai tineri locuitori ai planetei.

Copiii lumii trebuie să se bucure deopotrivă de anotimpurile piinii. De acest lucru depinde însuși viitorul nostru, al tuturor.

Anul 1979 este un început. Să-l sărbătorim cum se cuvine și, alături de popoarele lumii, de forțele progresiste din lumea întreagă, să-l continuăm și să-l desăvirșim, pentru a dărui astfel Pămîntul cu bucurie și căldură.

V. L. VIȘAN

Fotografie de JOSEF BERWANGER

ÎMPLINIRI

SIMPOZION – Contribuția creatoare a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la dezvoltarea gândirii social-politice contemporane

De curînd, Casa de cultură a studenților a găzduit un simpozion cu tema „Contribuția creatoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu la dezvoltarea gândirii social-politice contemporane”, organizat de Consiliul U.A.S.O. din Centrul universitar Timișoara, în contextul unui evantai mai larg de acțiuni consacrate însușirii și aprofundării politicii Partidului Comunist Român.

Referatele au cuprins o tematică amplă, prezentînd domenii politice care au beneficiat de contribuția generoasă a eminentului nostru conducător la dezvoltarea lor pe baze moderne, în scopul făuririi bunăstării materiale și spirituale a omenirii după cum urmează:

1. Concepția tovarășului Nicolae Ceaușescu privitoare la edificarea societății socialiste multilaterale dezvoltate, (Florin Cobzariu, anul II, Facultatea de medicină generală și pediatrie);

2. „Nicolae Ceaușescu despre marile confruntări ideologice contemporane” (Aurică Mălăimare, anul III, Facultatea de științe economice);

3. „Contribuția tovarășului Nicolae Ceaușescu la promovarea noilor relații dintre state”, (Petru Nicolae Fărcaș, anul III, Facultatea de științe economice).

4. „Revoluționarea învățămîntului românesc pe baza gândirii pedagogice a tovarășului Nicolae Ceaușescu” (Szilagy Istvan, anul II, Facultatea de electrotehnică);

5. „Nicolae Ceaușescu despre problemele asistenței sanitare” (Corina Pop, anul III, Facultatea de stomatologie);

6. „Nicolae Ceaușescu despre rolul și locul agriculturii în economia socialistă” (Nicolae Duău, anul II, Facultatea de mecanică agricolă);

7. „Educația comunistă a oamenilor muncii, a tineretului patriei noastre, în spiritul principiilor și normelor elaborate de partid sub îndrumarea tovarășului Nicolae Ceaușescu” (Ileana Drăgănescu, anul III, Facultatea de electrotehnică);

8. „Nicolae Ceaușescu – promotor al noului în munca politico-ideologică, în dezvoltarea culturii și artei socialiste” (Mihaela Bălăceanu, anul II, Facultatea de medicină generală și pediatrie).

La dezbateri au participat studenți din toate institutele de învățămînt superior timișorene, activiști de asociație, cadre didactice.

S-a scos în relief activitatea teoretică și practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu în construirea societății socialiste multilaterale dezvoltate, în rezolvarea problemelor complexe ale economiei, științei și culturii, ceea ce ilustrează forța ideilor creatoare în domeniul dezvoltării materialismului dialectic și istoric, idei care, transpuse original de către partidul nostru, au determinat aprecieri cu largi ecouri în viața internațională.

De asemenea, s-a evidențiat caracterul cetezător, opus oricărei închistări și intransigent față de gândirea retrogradă, al întregii opere științifice a tovarășului Nicolae Ceaușescu, fapt care denotă receptivitate față de fenomenele noi, tratate în contact direct și neîntrerupt cu practica social-politică. Toate acestea conferă creației sale o deosebită de eficiență forță socială.

Totodată, profundul umanism al gândirii tovarășului Nicolae Ceaușescu situează pe primul plan omul și are în vedere tocmai creșterea răspunderii pentru viitorul patriei, pentru socialism și comunism, în sensul antrenării fiecărui membru al societății la întreaga operă de făurire a vieții noi. În acest sens, tovarășul Nicolae Ceaușescu arată: „Dacă am fi spus că obiectivul de viitor este pur și simplu dezvoltarea socialismului, nu am fi dat o orientare clară pentru activitatea partidului și statului, aceasta s-ar fi putut înțelege în sensul că este suficientă realizarea unei puternice dezvoltări economice a țării, ceea ce cred că nu corespunde pe deplin obiectivului nostru fundamental. Noi ne propunem să asigurăm o dezvoltare multilaterală a societății, înflorirea tuturor laturilor vieții sociale, atât a economiei cit și a științei și culturii, perfecționarea conducerii, formarea omului nou, promovarea eticii și echității socialiste”.

pavel dan – 20

Duminică, 10 iunie 1979, a avut loc ședința jubiliară a cenaclului literar „Pavel Dan” al Casei de cultură a studenților, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de existență.

Întîlnirea s-a desfășurat în prezența tovarășului MARIN IORDACHE, secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R. A participat scriitorul Nikolaus Berwanger, membru al Consiliului Uniunii Scriitorilor din R.S.R.

Au rostit cuvinte de salut tovarășii Vasile Bolog, din partea secției propagandă a Comitetului județean Timiș al P.C.R., Stela Mirel, din partea Biroului Comitetului P.C.R. al centrului universitar, Petru Andea, președinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, poetul Anghel Dumbrăveanu, secretar al Asociației Scriitorilor Timișoara, conf. dr. Ion

Neață, președinte al Societății literare a studenților timișoreni.

S-a subliniat că în cei douăzeci de ani de activitate, cenaclul și-a adus o importantă contribuție la formarea tinerilor condeieri studenți, muncitori, elevi, unii dintre ei devenind nume de rezonanță în cîmpul literaturii noastre socialiste, poeți, prozatori, critici sau istorici literari.

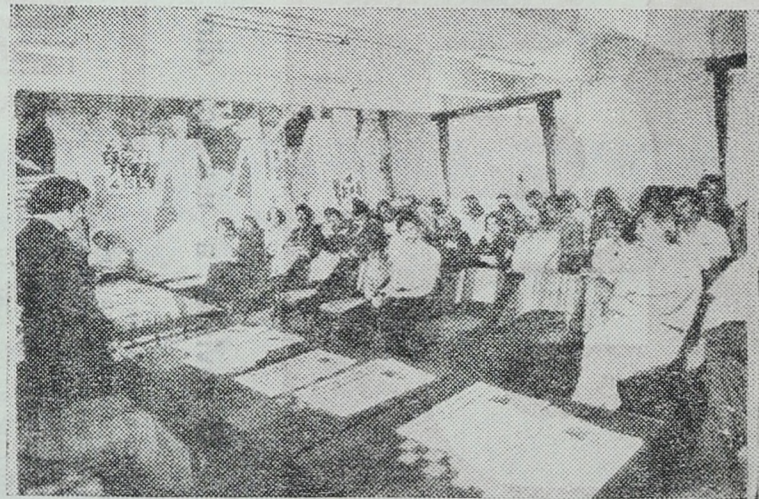
În continuare, Constantin Mărăscu, președinte al cenaclului, Laurențiu Cernet, Silviu Guga, Teodor Bulza și alții au evocat momente din cei douăzeci de ani de activitate; au citit din propria creație Petru Ilieșu, Marcel Tolcea, Lucian Petrescu, Mircea Bîrsilă, Valeriu Drumeș.

Emoționante au fost și intervențiile Adinei Dimitriu, cu compoziții muzicale pe versuri de Șerban Foartă și ale actorilor Geta Iancu, Viorel Iliescu și

Eugen Moțăteanu, de la Teatrul Național, care au susținut un recital din creația poezilor Anghel Dumbrăveanu, Dușan Petrovici, Damian Ureche, Șerban Foartă, Aurel Turcuș, Traian Dorgoșan, Lucian Bureriu, Nicolae Dolângă și Marcel Turcu, participanți la viața cenaclului.

Tovarășul Iordache Marin, secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., a rostit calde urări de noi succese în nobila muncă desfășurată de membrii cenaclului pentru promovarea creației literare de pe meleagurile timișene, în spiritul Programului partidului și al indicațiilor secretarului său general, cu privire la locul și rolul literaturii în formarea omului nou, constructor al societății socialiste multilaterale dezvoltate în patria noastră.

Au fost acordate diplome jubiliare, din partea Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, unor membri activi și sprijinitori ai cenaclului din timpul celor douăzeci de

ani de existență, printre care: prof. dr. Eugen Todoran, lector dr. Stela Mirel, conf. dr. Ion Neață, lector dr. Vasile Crețu, lector dr. Rodica Bărbat, lector dr. Liviu Ciocărlie, lector dr. Marcel Pop-Cornîș, lector Ioan I. Popa, asist. univ. Viorel I. Boldureanu, Nicolae Ciobanu, Sorin Titel, Ion Arieșanu, Anghel Dumbrăveanu, Ion Marin Almăjan, Laurențiu Cernet, Aurel Turcuș, Ion Dancea, Teodor Bulza, Daniel Tei, Cornel Secu, Viorel Marineasa, Adriana Babeți, Marlène Heckmann, Mircea Bîrsilă, Constan-

tin Mărăscu, Silviu Guga ș.a.

Participanții au vizitat o expoziție de cărți ale scriitorilor consacrați ai căror nume se leagă și de viața cenaclului, o expoziție de publicații locale și centrale cuprinzînd prezențe ale membrilor cenaclului în viața literară și la Festivalul național „Cîntarea României” și o expoziție de fotografii cu aspecte de la ședințe de lucru, de la întîlniri cu scriitori și de la acțiuni publice organizate de cenaclu: sezători literare, recitaluri, schimburi de experiență etc.

Festivalul național „Cîntarea României”

TITLUL DE LAUREAT. PREMIUL I

1. Studioul experimental de teatru „A” — secția de arhitectură a Facultății de construcții.
2. Corul mixt al Facultății de mecanică.
3. Corul de voci egale al Universității.
4. Orchestra de cameră a Universității.
5. Ansamblul folcloric „Doina Timișului” al Casei de cultură a studenților.
6. Grupul folcloric „Datina” al Universității.
7. Iosif Berwanger, Fac. de electrotehnică — dia-ton: „Impresii din vacanță”.
8. Ana Cornean, Fac. de zootehnie și medicină veterinară — solistă de muzică populară.
9. Carol Bleich, secția de arhitectură a Fac. de construcții — baterie (formația „Test”).
10. Cercul de presă al Casei de cultură a studenților.
11. George Boeru, Fac. de construcții — publicistică, reportaj.
12. Ștefan Popa, Fac. de mecanică — grafică, propagandă vizuală. — dramaturgie.
13. Constantin Mărăscu, Fac. de științe economice.

PREMIUL II

1. Cvartetul de coarde al Universității.
2. Formația de dans modern „Reflex” a Casei de cultură a studenților.
3. Orchestra de muzică populară a Casei de cultură a studenților.

palmares al forma- țiilor și studenților timișoreni

4. Grupul rock „Test” al Casei de cultură a studenților.
5. Damian Diaconescu, Fac. de zootehnie și medicină veterinară — fotografie-peisaj.
6. Halasz Tibor, Fac. de mecanică — chitară — muzică clasică.
7. Ilica Ion, Fac. de științe ale naturii — sculptură
8. Ștefan Popa, Fac. de mecanică — pictură.
9. Ion Morar, Fac. de filologie — dramaturgie.
10. Marcel Tolcea, Fac. de filologie — poezie.

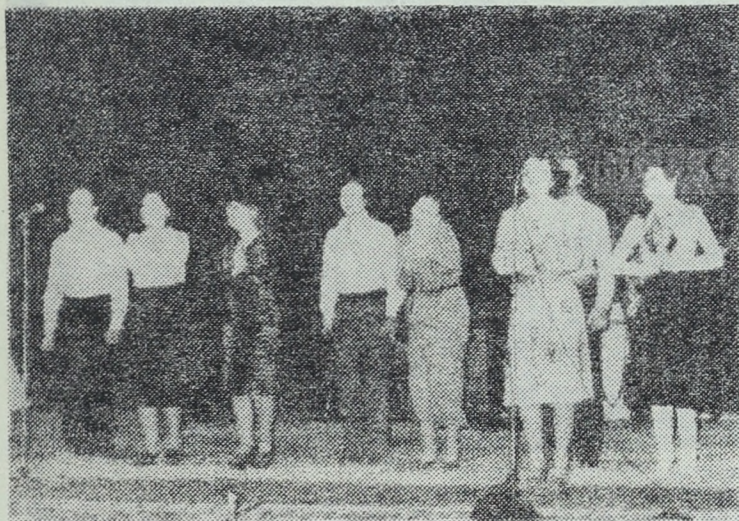
PREMIUL III

1. Cineclubul „Gaudeamus” al Casei de cultură a studenților — filmul: „Casa de piatră”.
2. Studioul „Thalia”, secția în limba germană — montaj literar.
3. Duetul instrumental: Rodica Toader — pian și Ioan Vlădoi — vioară, secția de muzică a Uni-

versității — muzică clasică.

4. Grupul folcloric sîrbesc „Mladost” al Casei de cultură a studenților.
5. Brigada artistică „Scalpelul” a Institutului de medicină.
6. Grupul vocal-folcloric al Fac. de mecanică agricolă.
7. Societatea literară a studenților din Centrul universitar Timișoara.
8. Constantin Duma, secția tehnologie chimică — fotografie-peisaj.
9. Covacs Sandor, Fac. de științe ale naturii — fotografie — eseu.
10. Svetlana Matei, Fac. de științe economice — recitare.
11. Marin Firan, Fac. de mecanică agricolă — rolul „Mesterul” din piesa „Fany, dragostea mea” de Dan Tărchită.
12. Doina Racoși, secția de desen a Universității — pictură.
13. Eugenia Chiorean, Fac. de mecanică — muzică folk.
14. Daniel Vighi, Fac. de filologie — proză.
15. Miroslov Rosici, Fac. de electrotehnică — poezie în limba sîrbă.
16. Salat Levente, Fac. de electrotehnică — poezie în limba maghiară.
17. Constantin Mărăscu, Fac. de științe economice — text de brigadă.

cluj- napoca — punct și ... de la capăt!

— adnotații la faza finală, pentru studenți, din cadrul Festivalului național „Cîntarea României” (secțiunea brigăzi artistice și dans tematic) (Orice asemănare cu alte secțiuni nu este deloc întâmplătoare).

1. TELEVIZIUNEA

Marin Traian este redactor la TV. Cînd pleacă undeva își ia și camerele de luat vedere cu el. Ca de obicei, Marin Traian ajunge președintele juriului la secțiunea brigăzii artistice și dans tematic din cadrul Festivalului Artei Studențești, în frumosul oraș Cluj-Napoca, oraș fremătînd de bucuria unei noi întâlniri cu televiziunea. Pentru televiziune este, însă, nevoie de oameni telegenici. Și brigada A.S.E. are oamenii necesari. În consecință: Marin Traian — prezent! Rodica Toth — prezent! Televiziunea — prezent! A.S.E.-ul — prezent! Festivalul poate să înceapă!

2. JURUL

Ca la orice festival, juriul trebuie să fie, în primul rînd, reprezentativ: activiști, specialiști, presari, tineri de toate categoriile. Apoi, el poate să fie și competent. Din cînd în cînd, poate să-l intereseze, pe lângă celelalte plăceri ale orașului gazdă, și festivalul (într-un juriu se adună, în cele mai multe cazuri, cei care iubesc orașul gazdă sau au probleme de rezolvat aici!). Și totuși, la festival a existat un juriu, căci premii fără juriu (sau invers)

nu se poate. Un juriu cu rafinate gusturi artistice care iubeste spectacolul și care ar da totul de o parte pentru a vedea o reprezentație de artă. Chiar și tematica momentelor prezentate! La Cluj-Napoca „arta” a fost ridicată la rang de principiu:

„Pe scurt, iată cum am procedat: am eliminat — din aria tematică asaltată — cu o poftă nemăsurată — fasolea și cartofii cantinelor „retrograde”, kentul și măturile autogospodăririi, sticlele și borcanele goale... și din ce a rămas mai pur și mai fapt de artă, am stabilit următoarele premii:”

(Din cuvîntul lui Marin Traian, la festivitatea de premiere)

3. AMBIANȚA

Clujul este un oraș frumos. Consiliul U.A.S.C. din acest centru universitar are activiști buni. Despre studenția în Cluj se spun legende. Noi n-am avut parte, în acele zile de festival, decît de puține din realitățile de mai sus. Oricare ar fi fost situația, nu vedem de ce era necesară acea atmosferă de crispăre (cu blocadă la intrarea în Casa studenților, în sala de spectacole, cu repetiții terminate la orele 23, chiar dacă mai era încă mult de lucrat — poate noaptea umorul devenea negru!?) —, tocmai la acest festival al veseliei și tinereții!

4. CRITERIILE

La distribuirea premiilor, pe formații și interpreți, juriul se ghidează după criteriile. Criterii-

le se împart în: criterii permanente și criterii speciale. Criteriile permanente sînt: criteriul „capital” și criteriul „zonal”. Criteriile speciale (în cont de condițiile concrete existente la fața locului. Criteriul „capital” (vine de la cuvîntul „capitală”, sau, altfel spus, București) se aplică primul. Adică iau bucureștenii premii în cantitatea strict necesară pentru ca membrii juriului să nu fie fluierați pe stradă de membrii formațiilor (care la mîndul lor pot fi fluierați de spectatori). Apoi, cu conștiința datoriei împlinite, se trece la aplicarea criteriului „zonal” care are în vedere faptul „cît ar fi centrul de mic/ nu se-ntoarce cu nimic!”. Deci: „In ordinea mărimii centrelor, v-aliniată pentru premii! După aplicarea acestui criteriu toată lumea poate să fie mulțumită. Și lumea se mulțumește să murmure...”

5. SPECTACOLE

Dacă ceva ar trebui aplaudat, la secțiunea de la Cluj-Napoca, aceasta ar fi ținuta spectacolelor. Și numerosul public a făcut-o fără să țină cont de aplauzele juriului. A făcut-o cu sentimentul petrecerii unor

clipe frumoase în compania umorului venit din toate colțurile țării, a tinereții și vigorii dansului modern, tematic, sau cum o mai fi... Un public cald care n-a ținut cont de criteriul „zonal” decît cînd era vorba de Cluj-Napoca (la spectacolele clujenilor aplauzele au căpătat roluri multiple: să facă atmosferă, să trezească spectatori, să atragă atenția că „sintem mulți”, să încerce să spună că „sintem și buni!”)

6. CULISE

În culise se joacă, se repetă, se fac ultimele retușuri. Uneori jocul de culise are ca obiect premiile. Atunci este jucat juriul. Alteori, jocul de culise are ca obiect vecinul de program. Atunci încep să se tragă sforile (aiurea), să se incurce firele, să se strice stațiile, să se piardă simțul colegialității și fair-play-ul competiției. La Cluj-Napoca, în culisele scenei, a fost tovarășul Laurențiu Hodorog, directorul Casei de cultură a studenților de aici, care nu s-a jucat cu nimic. A făcut totul cu seriozitate și spirit de răspundere (și a luat premiul de popularitate!). Aproape fiecare sîmbătă seara a lunii aprilie a însemnat pentru festival, cîte

un episod din filmul serial „In spatele ușilor închise”, constînd în jurizarea secțiunilor, avîndu-i ca protagoniști pe tovarășii Dinu Marin și Ilie Dogaru, secretar al Comitetului Executiv al Consiliului U.A.S.C.R., respectiv reprezentantul Ministerului Educației și Învățămîntului (nelipsiți de la nici o secțiune) și, episodice, pe „special guest-star”-ul, în rolul Președintelui (juriului). Un film serial lasă totdeauna un suspens, mai ales dacă este bine regizat și montat. Și episodul de la Cluj a avut momente de acest fel, chiar dacă nu au fost pe placul spectatorilor...

7. PREMIILE

Sînt 3: I, II și III. Ele se pot acorda sau nu. În funcție de climă, atmosfera din sala festivalului, etc. La Cluj-Napoca mai mult nu s-au acordat, la Oradea și Pitești s-au tot acordat. Premiile fac să se nască ambiții dar și rivalități prost înțelese. Eu mi-aș dori, totuși, un festival fără premii. Festivalul are un caracter competitiv și pe altarul întrecerii sacrifică totul. În seara spectacolului, trebuie să prinzi pulsul sălii, al juriului, să fii în „formă” cea mai bună, să fie o oră potrivită, să nu fie seriale la TV, afară să nu plouă, să fie etc., și poate așa ajungi la premii. Credem că festivalul își atinge scopul pînă la o anumită etapă a competiției. Fazele finale ar trebui să fie adevărate sărbători în care studenții să dea totul, fără crispăre pentru premii, pentru încadrarea în timp, în tematică. Dar, deocamdată, la Cluj-Napoca, ca pretutindeni, s-au dat premii, unele surpriză, altele așteptate firese și cunoscute dată fiind valoarea unor concurenți). Nu au luat premii cei care nu au plăcut juriului, nici cei care au fost valoroși. I.M.F.-ul din Cluj-Napoca, tradițională competitoră în lupta pentru primul loc, a ajuns de „cercul lumii”, dar a plăcut, chiar dacă nu au luat premii. Să nu zică cineva că brigăzile de pe locul III au fost mai bune ca aceasta?!

La grupuri satirice putea să ia premiul oricine sau... nimeni. Totul era care ediție a Dicționarului explicativ al limbii române moderne era la dispoziția juriului pentru a traduce cuvîntul „grup satiric”. Să recunoaștem că grupul satiric „ABBA” al Facultății de mecanică nu era grup satiric în accepțiunea de la Cluj, dar ce

Festivalul național „Cîntarea României”

(Urmare din pag. a III-a)

vină au componenții lui dacă la Timișoara juriul zonei avea un alt dicționar?!

8. OBSESIVA COINCIDENȚA

„Bancurile” și „poantele” se propagă cu viteză sunetului. Mai ales dacă sînt de calitate. Atunci, de ce ar fi de mirare să găsim aceeași poantă în mai multe brigăzi, aceleași linii melodice sau chiar texte de cîntece?! Dunărea nu trece prin București așa că nu știm cum au ajuns anumite pasaje din brigada de la Comerț la Galați! Timișorenii sînt foarte buni prieteni cu craiovenii... dar nici Bega nu trece prin Craiova! Ilarie Ștefănescu (textierul de la Craiova) este bun prieten cu Constantin Mărăscu (unul din textierii de la Timișoara), dar în concurs sînt rivali. Mărăscu a fost învins de două ori: brigada craioveană a luat premiul, ABBA — nu, Ilarie a luat premiul II, iar Costică doar III (la texte de brigadă). Nu e nici o afacere (curată!). Pe lângă acestea se mai întîmplă o chestie „șic”: frații Georgescu, de la A.S.E. București, sînt frați gemeni dar... în brigăzi diferite. Deci, ce-ar fi ca atunci cînd Comerțul își face un alt program, Dreptul să-l preia pe cel vechi (avizat, deja, în tot felul de spectacole). Zis și făcut și... premiul I și II luat!...

... Uite-așa, spectatorii de la Cluj-Napoca au trăit obsesiva coincidență dintre spectacolele concurenților. Pe cine să aplaud, totuși? S-au dumirit de-abia la premiere!...

9. COMENTARII

Presă a scris mult despre festival. Foiaia festivalului a scris mult despre... Cluj-Napoca. Viața studentescă a scris și ea un text de brigadă (a brigăzii „Demolarea” a subredacțiilor Cluj-Napoca și Timișoara ale „VS”-ului). Constantin Duma, fotoreporterul de serviciu al festivalului (absent doar la secțiunea foto și film), a scos o gazetă de perete. Comentariile care au urmat au fost de prisos căci contrastau cu atmosfera veselă de la festival...

10. INVATAȚINTE

— Și ușile au urechi, darămite gazetarii!...

— La premiul scontat să nu te duci cu mîna goală!...

— Ce face dreapta nu știe stînga. Asta dacă așezi, față-n față, juriul cu formațiile...

— Ulciorul nu merge de multe ori la apă, ci la...
— Cine sapă groapa altuia se poate și ridica!...

— Nu lăsa pe o altă secțiune ce poți face azi!...

11. CE-I DE RIS ÎN TOATA TREABA CU BRIGAZILE?

Se credem că singurele în stare să stîrneasă zimbete au fost textele. Ar fi păcat să fie și altceva. Și textele, într-adevăr, au fost frumoase, mult gustate de public, subliniind neastîmpărul vîrstei, talentul, spiritul critic, umorul. Inițial, mi-am propus să fac o colecție de texte sau fragmente de texte de brigadă. Nu am reușit căci m-a furat risul. Și, astfel, clipele petrecute în sala festivalului au fost senine precum cele mai frumoase zile pe care ni le-a dăruit această capricioasă primăvară.

12. DANSUL

Dacă se scrie ceva despre această secțiune e doar pentru a scoate în evidență că numărul de ore coregrafice pe care le-a totalizat juriul, la viața lui artistică, nu depășește cu mult cel al orelor de acest fel de la liceul unde învîța una din „specialiste” juriului. Pe scenă, formațiile s-au mișcat de capul lor și s-au mișcat bine, luînd premii la trei secțiuni pe care puțini spectatori le-au sesizat ca secțiuni distincte. Ce-i drept, premiile au fost meritate căci valoarea formațiilor premiate nu putea deruta nici măcar pe un bunic care n-a mai văzut dans de pe vremea valsului!...

13. VREAU SĂ SPUN...

...că toate acestea sînt considerații pur subiective. Dar ele există și nu pot fi neglijate...
...că lupta pentru premii a luat sfîrșit. E momentul, însă, ca activitatea să nu fie abandonată, ci ea să se concretizeze în noi spectacole, de înaltă ținută. Festivalul s-a terminat dar... să-ncepă Festivalul!

14. PUNCT ȘI... DE LA CAPAT!

Un titlu care îndeamnă la continuitate dar și la o analiză atentă a trecutului. Să privim înapoi la ce am realizat în acest festival și să considerăm că, de fapt, totul de-abia acum începe!

SFÎRȘIT
GHEORGHE CRIȘAN

iași — despre o anume sărbătoare

În toată unei primăveri capricioase tineretea s-a năpustit, dezinvoltă și clocotitoare, pe sub teii Copoului, peste cele șapte coline ale bătrînului și dulcelui „tîrg al Ieșilor”. Tineretea și muzica celor 2.000 de participanți la faza finală a Festivalului artei studentești (secțiunea formații corale și instrumentale) au găsit, cum era și firesc, o gazdă primitoare în orașul marilor iubiri. Ieșeni, bucureșteni, timișoreni, clujeni, maramureșeni, ploieșteni și gălățeni, amatori sau „conservatoriști”, s-au înfruntat cu tenacitate și dirzenie, cu talent și dăruire, pe scenele Casei de cultură a tineretului și studenților, dovedind o dată în plus că „a fi” se poate lesne conjuga cu „a fi tînăr”, „a fi vesel”, „a fi prieten”. Cele trei zile de muzică, cu repertorii extrem de variate, de la motive folclorice la partituri universale, au demonstrat — dacă mai era nevoie — existența unei limbi în care comunicarea se face fără cuvinte, inimile apropiindu-se mai ușor una de alta, limba portativelor muzicale. Gh. Bazavan, compozitor de prestigiu, președintele juriului, declară fără reticente: „Cel mai mic cor, compus din numai 13 fețe, fetele de la Universitatea din Timișoara, mi-au uns inima”. Și trebuie să-l credem, de vreme ce premiul primit de timișorence dovedește că și ceilalți membri ai juriului au simțit la fel. Am putea vorbi și despre alte reușite prezente timișorene la festival — de pildă despre Halasz Tibor care a fascinat sala cu muzica ghitarei sale — dar este cert că n-am putea spune mai mult decît scrie pe diplomele numeroaselor premii obținute. Ne rămîne numai să spunem un „noroc bun” celor pe care i-am înțîlnit la Iași și „să nu ne uităm”. Să păstrăm în memorie această sărbătoare a cîntecului, care ne-a ajutat să ne simțim tineri și prieteni, chiar dacă acum ne despart sute de kilometri.

— Liliana Ciulei, studentă la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București, laureată a fazei finale a Festivalului artei studentești, detinătoare a

premiului I la vioară. În consens cu această sumară prezentare ce ai dori să comunici studenților timișoreni?

— Sînt prea emoționată, te rog întrebă-mă tu!

— O întrebare banală: ce înseamnă pentru tine, muzica?

— Muzica? Una și aceeași cu viața! Este, dacă se poate spune așa, trăirea lui azi și a lui ieri, ca și a lui mîine, prin spațiul dintre cele mai de sus și cele mai de jos note...

— O altă întrebare obișnuită, pentru a nu-ți incinta emoțiile: care-ți sînt preferințele muzicale?

— Mozart, Bach, Paganini...
— Despre muzica lui Paganini...

— ...el va rămîne totdeauna pentru mine Marele Paganini.

— Cum ți s-a părut la Iași?

— A fost o finală reușită. Mă refer atît la nivelul interpretativ al muzicii audiate, cît și la organizare.

— Dar juriul?

— Mă așteptam, ce-i drept să fie pîrtinitor, în special cu concurenții ieșeni. A fost însă obiectiv. M-a impresionat și numărul deosebit de mare al amatorilor de muzică, al spectatorilor.

— Dintre ceilalți concurenți cine ți-a plăcut în mod deosebit?

— Piesele Adrianei Moțoc (I.M.F. București — n.r.) au fost corect interpretate la pian. Corect și deci de înaltă ținută artistică.

— Care au fost profesorii cu care ai studiat?

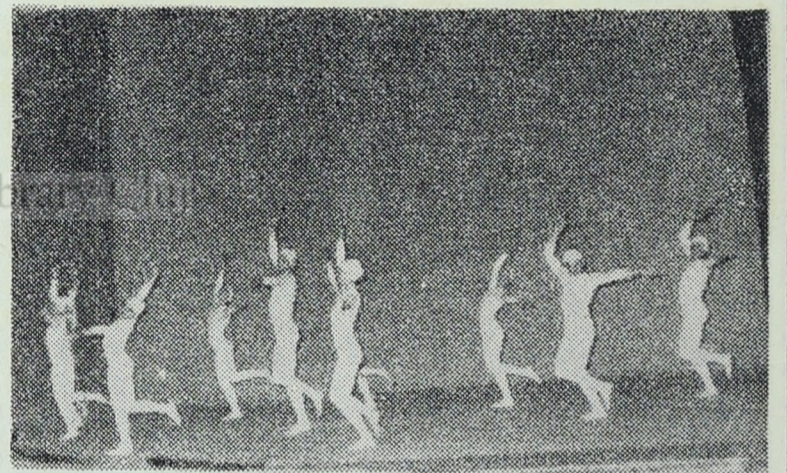
— Vioară cu M. Madru iar muzica de cameră cu Petre Letterescu.

— Cit timp afectezi studiului? Mult, dar nu atît cît ar trebui.

— În încheiere, fiindcă observ și alți reporteri care așteaptă să te intervieze, citeva cuvinte despre planurile de viitor și alte citeva pentru studenții timișoreni.

— Pentru viitor, bineînțeles, să pot munci mai mult decît pînă în prezent și, de asemenea, cît mai multe concerte în țară și peste hotare. Pentru timișoreni, sincere și colegiale urări de succes

NICOLAE GABRIEL PAPUC

timișoara - clipa, la „casă”

În acest articol, orice asemănare cu o apreciere obiectivă este întîmplătoare. Cele ce-mi închid unghiul obiectiv spre teatrul studentesc sînt tocmai orgolioasele mele pretenții de cunoscător profund (!) al artei teatrale. E paradoxal dar practica regizoratului teatral m-a făcut un slab spectator de teatru, căci permanent suprapun peste un spectacol vizional propria-mi variantă la spectacolul respectiv și astfel îl receptez deformat. Am ajuns la conclu-

zia că înțeleg dintr-un spectacol numai ceea ce-mi convine. Ce am înțeles eu din acest festival de teatru studentesc?

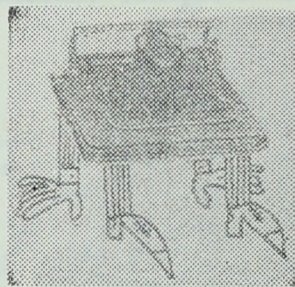
„Marele ciștig, politic și estetic, al actualei ediții este acela că, în sfîrșit, imperativul actualității a început să fie înțeles într-un mod care nu mai e simplist. Anumite spectacole au formulat ideea că pentru a ajunge convingător, prin teatru, la actualitatea socială studentescă, la actualitatea politică

(Continuare în pag. a V-a)

confluente

(Urmare din pag. a IV-a)

națională sau la cea filozofică general-umană e necesar să te integrezi prima dată în actualitatea clipei, a momentului concret. Ori, în cele trei zile la „Casa de cultură a studenților” din Timișoara, această clipă concretă a fost tocmai festivalul de teatru studențesc cu climatul său specific, cu juriu specific, cu spațiu fizic specific, cu ore de spectacol specifice, cu concurență specifică și alte „specifice”, de la insigne la concluzii.

Concluzia discuțiilor neoficiale, purtate în holul „Casei...”, a fost aceea că integrarea eficientă în actualitate trebuie să înceapă de la integrarea spectacolelor în „spectacolul festivalului”, ținându-se cont în conceperea lor de specificitățile manifestării, legând fiecare spectacol de amănuntele festivalului.

Din această idee, nouă nu ne aparține decât reformularea și publicarea ei, ceea ce nu ne împiedică să ne-o însușim, căci bănuim că e justă.

S-au mai spus acolo, în hol, și alte avantaje ale integrării în actualitatea clipei. O parte le-am notat și aici (unul din ele l-am avansat chiar noi în discuție):

— spectacolele integrate clipei festivalului fiind valorificabile numai într-un festival de teatru studențesc, acesta s-ar constitui cu timpul într-un gen teatral autonom: **teatrul-festival** așa cum este teatrul dramatic, teatrul-lectură, teatrul liric, teatrul de poezie, etc.; ar dispărea și confuzia dintre festival și festiv.

— spectacolele integrate clipei festivalului n-ar cunoaște condiții artificiale de reprezentare, evitându-se fenomenul „respingerii” în urma „transplantării” unui spectacol dintr-un context studențesc în contextul festivalului.

— gradul de integrare în actualitatea clipei ar constitui pentru juriu un criteriu foarte precis de apreciere.

— accentuarea tendinței de integrare, în timpul festivalului, ar fi o invitație și pentru integrarea altor spectacole studențești nefestivale în concretul amfiteatrului, al discotecii și al multor spații de joc.

Aceste idei ale integrării ime-

diat, ale trăirii plene a clipei, au putut fi formulate, indiferent de cine, numai în baza anumitor spectacole.

„Arhitectura” din Timișoara (Studio A), prin spectacolul-collaj „Asemenea mișcării lumii...” regizat de Dan Manolescu, a avut curajul de a dialoga polemic cu juriul, de a continua în spectacol o mai veche discuție și dispută a lor cu unii membri ai juriului. Iar juriul a suportat dialogul pînă la curajul de a distinge spectacolul cu premiul I la categoria teatru experimental. Desigur, cu ideile estetice ale lui Dan Manolescu putem fi sau nu de acord (și nu sintem), dar este remarcabil pentru „arhitecturiști” intensitatea cu care s-au investit ei clipa festivalului, cu atît mai mult cu cît au plecat de la un gen foarte depărtat de aleatorismul teatral, gen căruia noi i-am spus (pe nedrept): teatru decorativ.

Clasa Octavian Cotescu a I.A.T.C.-ului a prezentat, nu atît un spectacol cu piesa, ci pur și simplu piesa „Cvadratura cercului” de Valentin Kataev. Este adevărat că a lipsit o adevărată regie artistică, reclamată de subtilitatea unei comedii spumoase conținînd o teribilă tragedie, dar acestei opinii poate pretențioasă i se opune excelența opțiune repertorială pentru contextul festivalului. Deși acțiunea se petrece în Rusia proletară a anilor '20, textul lui Kataev a fost cel mai studențesc — ca spirit din festival, surprinzînd permanențele impactului adolescenței cu societatea. Instituția interpreților Dinu Manolache, Mirela Cioabă, Răzvan Ionescu, Răzvan Vasilescu, Alina Secuianu și Cristian Cornea (în ordine nefîntîmptoare) a apropiat și mai mult piesa de climatul festivalului. Pentru conținutul utopic al cronicii, propunem ca la fiecare ediție de festival, cite o trupă studențească să prezinte un spectacol pornind de la această piesă. S-ar crea o mascotă vie, mobilizantă, a festivalului și ar fi foarte vizibilă evoluția de la o ediție la alta. Sigur, piesa permanentă ar putea fi alta.

Secția română de la **Institutul țirgu-mureșan de teatru** a făcut un gest de recepție. Viitorii

profesioniști de la Tîrgu-Mureș nu au venit la festival cu un gen de spectacol, care, implicînd cît mai mult profesionalism, să-i distanțeze de studenții amatori. Traducînd scenic un poem („Balada lui Pinte” de Dominic Stanca), Tîrgu-Mureșul a repetat o opțiune repertorială comună multor institute de subingineri, bunăoară. În plus, spectacolul regizat de Constantin Codrescu — prin redarea sa curată, într-o structură aproape simfonică — s-a constituit într-un efectiv curs de teatru studențesc, ascultat cu respect de ceilalți studenți care au simțit efortul de apropiere al „profesioniștilor”. Spectacolul a fost avantajat și de programarea sa spre sfîrșitul manifestării.

Singurul centru universitar care a realizat un spectacol al spectacolelor sale a fost **Cluj-Napoca**. Cele cinci spectacole au fost ordonate logic începînd cu cel simplist, trecînd la cel simplu, apoi la cel complicat, de aici la cel complet și încheind cu cel complex. Spectacolul spectacolelor clujene a fost, prin unitatea și diversitatea sa singurul din care a răzbătut cu franchețe, aspirația spre premii. Obiectivul a fost urmărit cu loialitate, recunoscut deschis și realizat. O menționare pentru intenții merite ultimul spectacol clujean: „Cînd curcubeul are sînge”, scris și regizat de studentul medicinist Eugen D. Zan. Deși a fost un eșec, în acest spectacol au fost progresiste grija pentru pre-spectacol, diluarea momentului inițial, respectul pentru un spațiu de joc adecvat și, mai ales, valorificarea disponibilităților ludice ale membrilor juriului.

Așa am înțeles eu acest festival de teatru studențesc. Am însă datoria morală de a recunoaște că această cronică este de fapt o pledoarie pentru teatrul contextual, ambiental. Chiar dacă teatrul ambiental — intensificînd trăirea clipei — răspunde înaltelor noastre deziderate politice și estetice, totuși acest articol rămîne egoist.

SABIN POPESCU

un gest care spune mult

Prin intermediul tovarășului Veselinov Miladin, administrator al căminelor 1 și 2 Complex, a ajuns la noi poza alăturată și o listă cu studenții care, din proprie inițiativă, au participat în luna aprilie la o acțiune de întreținere a zonei verzi din apropierea căminului 2 Complex. Este vorba de studenții:

Ali Tchele Bi, anul III, Fac. Electrotehnică, din Siria; Ferrero-Luis Carlo, anul I, Facultatea de mecanică, din Bolivia; Amar El Hawi, anul II, Electrotehnică, din Liban; Ghazi Mohamed, anul I, Medicină, din Iordania; Jamal Kavali, anul I, Construcții din Siria; Naitham Abdel Hadi, anul IV, Medicină, din Iordania; Amer Hakiri, anul I, Electrotehnică, din Siria; Mohamed Noubaidin, anul III, Electrotehnică, din Iordania; Walter Menesses, din Costa Rica.

Gestul acestor studenți este deosebit de semnificativ. El arată încadrarea lor perfectă în viața centrului nostru universitar, ceea ce constituie un prilej de bucurie. Felicităm pe studenții de mai sus și totodată le mulțumim pentru frumoasa lor atitudine cetățenească

„aș răspunde: ca acasă!”

După cei doi ani de zile am fost profesor de sport în Alep, m-am decis să continui studiile pentru a deveni inginer. Auzisem de faima facultăților tehnice din România, de ospitalitatea poporului român. Am optat deci pentru Timișoara.

Ca bursier al Ministerului de comerț exterior, am început anul pregătitor. M-am integrat repede în noul colectiv. Admiram din ce în ce mai mult țara aceasta care a reușit să se dezvolte într-un ritm atît de alert. Parcurile renumite ale orașului florilor se aseamănă atît de mult cu cele din orașul meu (Alep). Alep este un oraș foarte vechi, un important punct comercial care face legătura estului cu vestul țării.

Dansurile populare românești se aseamănă prin ritm, sincronizare cu dansul nostru național **dablie**. Imi place în special ansamblul Timișul. Și acasă am văzut un spectacol susținut de dansatori români, care s-a bucurat de un deosebit succes din partea publicului larg.

Muncitorii români construiesc adevărate bijuterii arhitecturale pe șantierele țării noastre. Pe Eufurat s-a construit un baraj de către specialiștii români, la Boneas și Homs — rafinării de petrol, la Alep — o fabrică de ciment.

Aici am minunatul prilej de a beneficia de o pregătire profesională înaltă, de a face practica în laboratoare bine dotate. La activitatea sportivă nu am renunțat. Am făcut parte din echipa națională de baschet a Siriei, acum particip la competițiile colegilor mei sirieni. Sînt membru al Uniunii Internaționale a studenților și probabil participant la congresul ce se va desfășura la vară.

Tot pentru la vară mi-am planificat vizitarea monumentelor, în special a minăstirilor, și Marea Neagră. Am cunoscut munții Făgăraș, Muntele Mic, Semenic și prin acestea mi-am deschis apetitul pentru frumusețile acestei țări.

Cînd voi pleca de aici, voi lua cu mine tradiționala mămăligă cu brînză și bineînțeles amintirile legate de colegi. Mărturisesc că toți colegii îmi sînt prieteni.

Sînt o fire foarte sociabilă și de aceea relațiile dintre mine și colegi, sînt strînse. Mă voi reîntoarce cu siguranță în România.

Dacă aș fi întrebat simplu: cum te simți la noi?, n-aș ezita, aș răspunde: chiar foarte bine; ca acasă!

Așa că mi se pare firesc să nu uit oamenii de aici, anii petrecuți, „plinea și sarea” oferite cu căldură de români.

MOHAMED ALI TCHELEBI — Siria
(an II, Electrotehnică)

„poate voi rămîne aici”

De cinci ani de zile învăț în Timișoara pentru a deveni inginer mecanic. Am fost student al unei facultăți de electromecanică în țara mea, dar mi-am dorit specializarea în domeniul mecanic. M-am integrat perfect în noul colectiv, deși nu am venit decît mai tîrziu aici și nu la începutul anului universitar.

Primul an e mai greu, totuși — an de acomodare. În al doilea trebuie să lupti să-ți completezi lacunele din cunoștințe; în rest cursuri și proiecte predate la timp.

M-am logodit cu o colegă româncă.

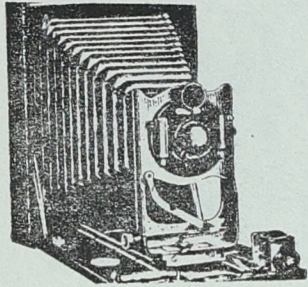
Dacă va fi nevoie, la terminarea studiilor voi rămîne aici, în România. M-am împrietenit cu colegi români, ne leagă atîtea amintiri. Imi va fi greu, peste un an de zile, să mă despart de ei.

ZACARLOS GORDON — Panama
(an IV, Mecanică)

Fotografii de C. DUMA

panoramic

● La cantina Universității a avut loc balul Comitetului de complex. În prezența, și cu participarea, unor activiști din domeniul muncii educative în cămine și cantine s-au decernat titlurile de „Cel mai frumos cămin” și „Cea mai frumoasă cameră”. Căminul 8 C a confirmat activitatea depusă și în anii anteriori recâștigând titlul de „Cel mai frumos cămin”, în timp ce camera cea mai frumoasă a fost declarată o cameră de băieți (!), camera 411 de

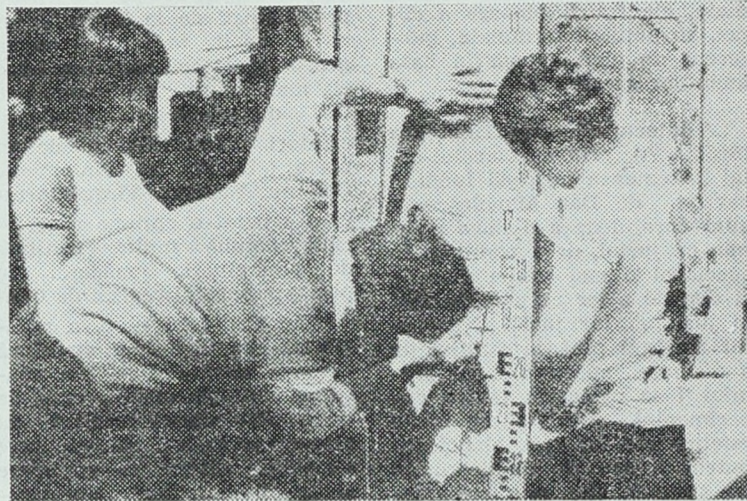
Autogospodărire, la cantina Universității...

la căminul 16 C. La tradiționalul concurs „Miss complex”, participanții au aplaudat-o pe **Elena Lungu**, președinta căminului 8 C, o demonstrație elocventă că frumusețea se îmbină armonios cu autogospodărirea... ● Studiul de teatru „Thespis”, al Universității timișorene, a susținut, de curând, o controversată premieră cu „În apărarea lui Galilei”, după cartea lui Octavian Paler... ● Consiliul U.A.S.C. din centrul nostru universitar organizează pe perioada vacanței de vară, două tabere: la Mamaia, tabără de corturi, serii de câte 10 zile, și la Crivaia, la cabana centrului universitar. Ambele tabere sînt cu contribuție. Înscriserile se fac la contabilitatea centrului universitar, la Casa de cultură a studenților.

● Un grup de 40 de studenți ai Facultății de mecanică vor lucra, în perioada 1 VI — 31 VIII, pe Șantierul Național al tineretului „Canal — Dunăre — Marea Neagră”, în timp ce 50 de studenți agronomi vor fi prezenți, în cursul lunii septembrie, pe Șantierul Național al tineretului „Vișoara-Nord”. ● Pe perioada vacanței de vară toți studenții vor participa, obligatoriu, o perioadă de 2 săptămîni, la activitățile de muncă patriotică organizate de organele locale ale U.T.C. ● Pînă la alegerile din asociațiile studenților comunisti, în Consiliul U.A.S.C. de la nivelul centrului universitar, dată fiind absolvirea facultăților de către unii membri ai consiliului, Biroul Consiliului U.A.S.C. a făcut următoarele numiri: **Rodica Frank** — șefă a Comisiei pentru problemele studenților străini veniți la studii în România, **Florin Cobzariu** (medicină) — șef al Comisiei politico-ideologice a Consiliului, **Marius Grecu** (electrotehnică) — președintele Comitetului de complex ● Vor avea loc o serie de ac-

țiuni cuprinse în planul de relații internaționale al Consiliului U.A.S.C. din C.U.: schimb de delegații cu Universitatea din Szeghedin (R.P.U.), schimb turistic cu Universitatea din Maribor, primirea unei delegații a Universității din Kiev ● Citiți studenți activiști din centrul nostru universitar vor participa la grupul turistic al U.A.S.C.R. ce se organizează în Mexic, în perioada 22 august — 14 septembrie, cu prilejul celei de-a X-a ediții a Jocurilor Mondiale Universitare de vară ● Pentru studenții aflați în trecere prin Timișoara, pe perioada vacanței de vară, se va folosi căminul studentesc de pe strada 13 Decembrie

● Căminul literar „Pavel Dan” își va sărbători, la 10 iunie, 20 de ani de existență, printr-o manifestare care cuprinde o serbătoare festivă (cu prilejul căreia vor fi decernate 39 de Diplome ale Consiliului U.A.S.C. unor foști sau actuali membri ai cănaclului, pentru activitatea rodnică depusă în slujba creației literare), o dezbatere privind „Rolul cănaclului „Pavel Dan” în promovarea creației literare studentești”, un recital de muzică și poezie pe versurile membrilor cănaclului, masa comună și o seară cultural-distractivă. Printre invitați, Sorin Titel, Lucian Răicu, Nicolae Ciobanu, membrii cănaclului „Amfiteatru” și ai cănaclului Asociației scriitorilor din Timișoara ● Cineclubul Gaudeamus o organizează o gală de filme de debut ale unor studenți de la I.A.T.C. și ale unor consacrați regizori de film ● Luna mai a însemnat și numeroase excursii de studii ale studenților politehniști... ● Opera din Timișoara a oferit studenților un spectacol cu „Iancu Jianu”... ● La Sala Olimpia a avut loc spectacolul de gală al formațiilor studentești laureate la faza finală a Festivalului național „Cîntarea României”. Spectacolul s-a bucurat de prezența a numeroși studenți și cadre didactice și a fost urmat de o masă festivă la cantina Politehnicii. În această ambianță au fost înmînate Diplome de onoare ale Consiliului U.A.S.C. din C.U., unor colective sau tovarăși cu activitatea remarcabilă: Consiliilor A.S.C. de la Facultățile de mecanică și mecanică agricolă, Secției de muzică a Universității, lectorului dr. Vasile Crețu, prof. **Valeriu Panasiu** — directorul Casei de cultură a studenților, profesoara **Mariana Muller** (dirijora corului de la Mecanică), prof. **Damian Vulpe** (dirijorul formațiilor corale și instrumentale de la nUniversitate), prof. **Emilian Dumitru** (conducătorul ansamblului „Doina Timișului”), studenților **Ana Cornean**, **Carmen Streza** și **Ioan Vlădoi**... ● S-a încheiat cursul

Cota 0 la temelia noii Facultăți de tehnologie chimică

de ghizi ai U.A.S.C.... ● Un grup de studenți filologi a participat la simpozionul național Eminescu, desfășurat la Iași...

● **Luminița Ardeleanu-Almăjan** și-a organizat un nou colochiu culinar, de data aceasta la căminele Agronomiei...

● Cercul de presă al Casei studenților s-a întrunit, de curînd, cu scriitorul **Ion Arieșanu**, redactorul șef al revistei „Orizont”, întrunire care s-a încheiat cu propunerea de a scoate un număr al revistei doar cu participarea forțelor literare studentești...

● Consiliul U.A.S.C. va organiza o excursie, în perioada 23 iulie — 8 august, în nordul Moldovei, pentru 15 studenți cu merite deosebite în activitatea profesională, științifică și productivă ● 8 studenți din centrul nostru universitar vor participa la „Excursia studenților de media 10”, organizată, în acest an, pe traseul București — Iași — Galați — Constanța — București ● Ca în fiecare an studenții timișoreni vor beneficia de gratuități în taberele de odihnă și tratament organizate de Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.C.R. În cele 11 tabere de odihnă vor fi prezenți 1.483 de studenți români și 168 de studenți străini, din centrul nostru universitar, iar în stațiunile țării vor efectua tratament 258 de studenți. Pe perioada vacanței vor exista comandamente timișorene în taberele de la Bușteni (primele serii) și de la Geoagiu-Băi (ultimele serii)... ● În holul Universității a fost deschisă o expoziție filatelică cu participare internațională... ● Studenții anului IV TSCO au fost cei care au bătut primii țărâși la construcția noii Facultăți de tehnologie chimică... ● Casa de cultură a studenților a fost gazda ospitalieră a numeroase programe culturale susținute pe parcursul lunilor aprilie și mai de către studenții străini veniți

la studii în România. Spectacolele lor s-au bucurat de prezența unui numeros public... ● Casa tineretului a fost gazda unui simpozion organizat de Comitetul județean Timiș al U.T.C., dedicat împlinirii a 2050 de ani de la creerea primului stat dac centralizat, simpozion

care s-a bucurat de prezența unor personalități culturale remarcabile... ● Sub genericul „Zilele muzicii tinere”, s-a desfășurat la Timișoara un ciclu de spectacole de selecție pentru partea muzicală a emisiunilor TV în limba maghiară. Printre participanți, formația „Garabonciás”... ● După toate probabilitățile, cazarea în anul universitar 1979/1980, în căminele de căsătorii, se va face, respectînd aceleași criterii din partea solicitanților, pe institute... ● S-au încheiat fazele finale ale concursurilor profesionale „Traian Vuia” și „Tudor Tănăsescu”... ● Se află în stadiul de finalizare clădirea noii bibliotecă a Universității ● Și în acest an, pentru candidații la admitere în învățămîntul superior, redacția revistei noastre va edita un ghid pentru admitere... ● Ștrandul termal și cel de la Pădurea verde sînt asaltate, încă de către studenții...

care s-a bucurat de prezența unor personalități culturale remarcabile... ● Sub genericul „Zilele muzicii tinere”, s-a desfășurat la Timișoara un ciclu de spectacole de selecție pentru partea muzicală a emisiunilor TV în limba maghiară.

Printre participanți, formația „Garabonciás”... ● După toate probabilitățile, cazarea în anul universitar 1979/1980, în căminele de căsătorii, se va face, respectînd aceleași criterii din partea solicitanților, pe institute... ● S-au încheiat fazele finale ale concursurilor profesionale „Traian Vuia” și „Tudor Tănăsescu”... ● Se află în stadiul de finalizare clădirea noii bibliotecă a Universității ● Și în acest an, pentru candidații la admitere în învățămîntul superior, redacția revistei noastre va edita un ghid pentru admitere... ● Ștrandul termal și cel de la Pădurea verde sînt asaltate, încă de către studenții...

Pagină realizată de

GH. CRIȘAN

Fotografii de

IOSIF BERWANGER

seară culturală

În cadrul acțiunilor culturale de la căminul 12 C, din dorința de cunoaștere și de adîncire a prieteniei, s-a organizat în 26 mai a.c., ora 20, o frumoasă „seară culturală grecească”. Organizată de studentele din anul pregătitor din Grecia care locuiesc în acest cămin, în colaborare cu comitetul de cămin, acțiunea s-a bucurat de o largă participare.

S-a proiectat un set de diapozitive cu ce are mai frumos și mai reprezentativ Grecia în istorie, geografie, artă, cultură. A urmat un program artistic ce a cuprins poezii de Kostas Vainalis, Iannis Ritsos; un buchet de cîntece și dansuri tradiționale grecești (sirtaki, harapika, zehekika).

Dintre cei care au contribuit la reușita acțiunii: **Meropi Frangou**, **Manusselis Manolis**, **Rengi Eufrosini**, **Efthalia Defarana**, **Caterina Papayeru**, **Natasa Spanomitrou**, **Lili Karavia**, **Alex Benga**; și enumerarea ar putea continua cu toate studentele din Grecia care locuiesc la căminul 12 C pentru că fiecare a adus în fața prietenilor și colegilor din România cîte ceva din felul de a trăi, de a iubi, de a lupta pentru libertate, a grecilor. Printre invitați s-au numărat și cadre didactice: **Ileana Coman**, lector dr. **Oprea Valentina**, directorul educativ al căminului, lector **Bocșa Minerva**, lector **Dragomir Paraschiva**. Acțiunea fiind o adevărată reușită dorim ca ea să se repete.

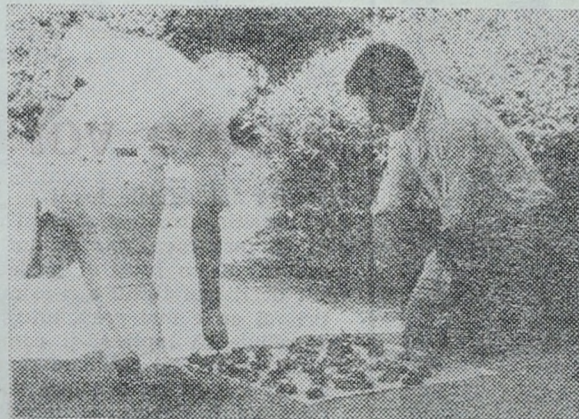
RODICA S.

taberele de odihnă și tratament

Toate biletele pentru taberele de odihnă, tratament și instruire se vor distribui după următorul program:

Tratament: 1. Distribuția biletelor pentru titulari: 18, 19, 20 VI, ora 12-16 Casa de cultură a studenților; 2. Rezerve: 22

VI, orele 14-16, Casa de cultură a studenților; **Studenți străini:** 1. Distribuția biletelor pentru titulari: 25, 26, 27 VI, orele 12-16, Casa de cultură a studenților; 2. Rezerve: 29 VI, orele 14-16, Casa de cultură a studenților; **Tabere studenți români:** a) Institutul politehnic: 1. Titulari: 10, 11, 12 VII, orele 10-17, Casa de cultură a studenților; 2. Rezerve: 13 VII, ora 10, Casa de cultură a studenților; b) Universitate: 1. Titulari: 11, 12, VII, orele 12-16, Sediul C.U.A.S.C. UT 2. Rezerve: 12 VII, ora 18,00, Sediul C.U.A.S.C. UT; c) Institutul de medicină: 1. Titulari: 26, 27, 28 VI, orele 12-16, Sediul C.U.A.S.C. I.M.T.; 2. Rezerve: 28 VI, ora 18,00, Sediul C.U.A.S.C. I.M.T.; d) Institutul agronomic: 1. Titulari: 9, 10 VII, orele 12-16, Sediul C.U.A.S.C. I.A.T.; 2. Rezerve: 10 VII, ora 18,00, Sediul C.U.A.S.C. I.A.T.

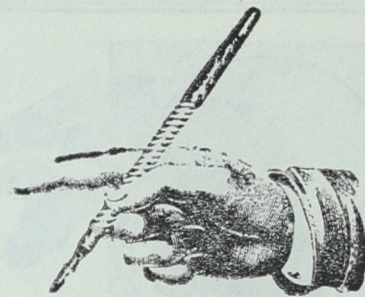
A sosit vremea cireșelor, a revenit moda, legatului cu sfoară... Dai un leu, dar știi că face!...

Va fi aceasta o cantină fără blatîști și cu meniuri variate?...

accidente

Valențele unui DA!

Ea: Valeria Filip, studentă în anul V la Institutul de medicină (Pediatrie).

El: Petru Filip, student în anul V la Facultatea de mecanică.

O întâmplare fericită: „Ne-am cunoscut în trenul Timișoara — Oradea în vacanța de primăvară din anul I”.

Rezultatul: o căsnicie reușită. O afirmație curajoasă? Nu, o constatare, în pofida puținului timp scurs de la data calendaristică a acestui eveniment.

Cu riscul de a le afecta intimitatea, ne-am permis să-i „încităm” la o discuție despre ce înseamnă căsătoria și, în special, căsătoria în facultate.

Iată consemnarea opiniilor:

— Deci, sînteți de acord cu căsătoria în facultate?

— Da, și mai ales cu căsătoria la sfîrșitul facultății în urma unei temeinice cunoașteri și acomodări. Căsătoria a fost o continuare firească a prieteniei și în plus a însemnat o nouă experiență aceea de a trăi cu un om și, implicit, a țî-l apropia și a-l înțelege mai bine. Iar în ultimă instanță, de ce nu?, căsătoria a însemnat și încetarea vizitelor făcute la căminul medicinelor!

— Și totuși, o căsătorie nu înseamnă renunțări, poate o îngrădire a libertăților anterioare?

— Îți îngrădești anumite libertăți și îți deschizi, în același timp, altele. Sau, luat în altă ordine de idei, a-ți îngrădi libertatea înseamnă a nu lăsa pe celălalt să-și dezvolte propria personalitate. Noi facem totul împreună, avem pasiuni comune: muzica simfonică și ușoară, teatrul, și o mică excepție: meciurile susținute de Poli! Ne stimulăm reciproc cu toată că sîntem la facultăți cu profiluri diferite.

— Fiindcă am ajuns aici, căsătoria v-a afectat pregătirea profesională?

— Deși timpul de la căsătorie a fost scurt — am parcurs împreună o singură sesiune — pe plan profesional situația s-a menținut aceeași, ba chiar mai mult: a trezit o ambiție reciprocă, (soțul are media 9,80, foarte ridicată pentru Facultatea de mecanică! și deci, probabil, un viitor șef de promoție, iar soția și-a luat ultima sesiune cu 10), iar faptul că amîndoi avem note bune nu este o problemă preconcepută ci una de conjunctură (care nu poate decît să ne bucure).

La toate acestea se mai poate adăuga că Petru a activat în A.S.C., timp de peste 3 ani deținînd funcția de secretar al Consiliului pe facultate.

— Cum rămîne cu vitalul timp liber?

— Cu timpul liber este mai greu, nu aș numi căsătoria o limitare a acestui timp ci, mai mult, o ordonare a vieții. Ești obligat să te ții de un anumit program fără a uita că sîntem legați de anumite conveniențe sociale pe care trebuie să le respectăm: mă refer la faptul că mergem împreună în vizite, onomastici... Și chiar dacă nu depinde total de noi, dacă vrei reușești să-ți faci timp și pentru micile plăceri (de cele mai multe ori în doi).

— Nu vă e teamă de monotonie?

— După un timp căsnicia devine „obișnuită” și poate să ajungă chiar monotonă, de aceea este necesar ca fiecare dintre noi să aducă ceva nou, uneori și o surpriză poate să fie salvatoare.

— Copiii?...

— Da, la un moment dat copilul este acel „nou” de care au nevoie doi parteneri; mai greu este după aceea! Dar un lucru este sigur: nu sîntem de acord cu copiii făcuți în timpul facultății pentru că este afectată creș-

terea lor. S-ar putea spune că nici copilul nu are copilărie. Iar a-l da la mama, cum procedează destul de mulți, nu constituie o rezolvare.

— Și acum o întrebare ceva mai delicată: am observat de cînd am intrat o vază cu trei bujori. Sînt o atenție a soțului?

— Întîmplător, nu. Ultimele flori le-am primit de la el săptămîna trecută, întîrziere explicabilă fiindcă... sîmbătă și duminică nu am fost acasă!

— Există și neînțelegeri?

— Sîntem tineri, sîntem la început, pînă acum nu au existat momente de șoc, iar micile discuții nu fac decît culoare unei căsnicii, să facă simțită personalitatea fiecăruia dintre noi, să evite ceea ce mai înainte numeam monotonie.

— Problemele gospodărești aparțin în exclusivitate unuia dintre soți?

Răspunsul este al soțului:

— Știam dinainte de căsătorie ce vreau, știam că soția nu este obligată să-ți facă totul. Spun asta nu ca pe o evasicunoscută lozincă: „femeia este egală cu bărbatul” ci fiindcă așa am înțeles eu o colaborare în viața de familie.

— Ce ne puteți spune despre viitor?

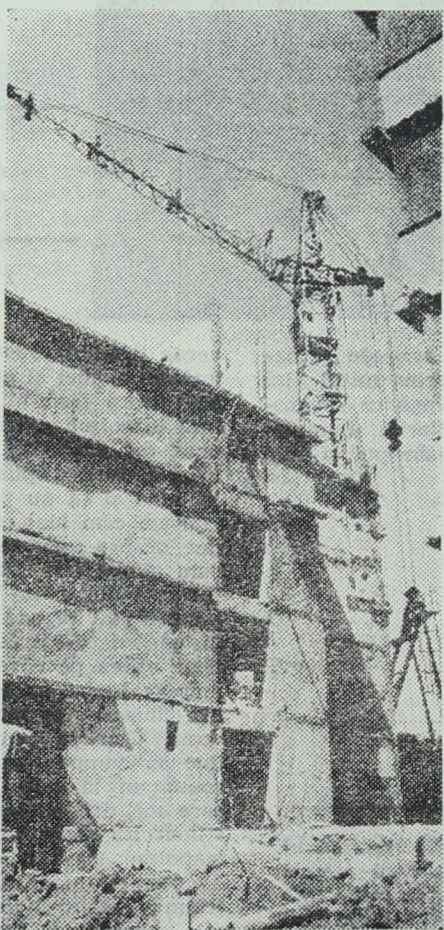
— Între ceea ce sîntem acum și ceea ce vom fi peste cinci ani, este un mare semn de întrebare. Spun asta nu referindu-mă la căsnicie, în care un singur lucru pot spune cu certitudine, că vom încerca să fim împreună chiar dacă pînă la sfîrșit, unul trebuie să renunțe la ceva (repartiție?), ci la locul în care ne vom stabili și munci. Deci, ceea ce așteptăm acum de la viitor este ca totul să se rezolve favorabil.

— Sînteți fericiți?

— Da, fiindcă ne înțelegem, ne iubim, ne ajutăm reciproc și cînd ajungem la „discuții”... unul cedează, și nu întotdeauna același!

GEORGETA MOGOȘANU

Fotografii de IOSIF BERWANGER

Căminul 22 a ajuns în „etate” de 4 etaje

Tradiție și continuitate în cercetarea științifică

Facultatea de mecanică din Timișoara face parte din sistemul modern de învățămînt din țara noastră și-și trage valoarea și bogăția științifică și chiar culturală din spiritul de inițiativă, din pasiunea înnoitoare a fiecărui cadru didactic.

Debutul ei este modest — în anul universitar 1920/1921 — cînd funcționează ca o secție de Electromecanică în cadrul Școlii Politehnice din Timișoara. Prin munca neobosită a dascălilor și studenților și în concordanță cu dezvoltarea din acea vreme a țării noastre se creează în 1938 Facultatea de electromecanică și apoi, în 1948, actuala Facultate de mecanică — care reușește să fie profund ancorată în temele dezvoltării social-economice ale Banatului, fără a neglija vocația ei de a servi întreaga țară.

Pildă și îndemn ne sta munca creatoare pe multiple planuri a ilustrilor noștri profesori care au creat adevărate școli de instruire și cercetare în domenii de importanță deosebită. Ca omagiu, aș releva cîteva din frămîntările și realizările înaintașilor noștri: Școala de teoria ecuațiilor integrale, întemeiată și condusă de către profesorul Traian Lalescu — primul rector al Școlii Politehnice din Timișoara; cercetările de analize matematice, conduse de prof. Valeriu Alaci; cercetările în domeniul ecuațiilor funcționale, ale prof. dr. Mihai Ghermănescu — care aduce valoroase contribuții și în domeniul mecanicii teoretice; cercetări în domeniul mecanicii teoretice în cadrul Societății științifice înființată pe lângă Școala Politehnică din Timișoara, în care un rol deosebit l-a avut prof. Victor Vilcovici; cercetări în domeniul sudurii — școală care este strîns legată de numele acad. Corneliu Micloși, personalitate care a desfășurat o laborioasă activitate de cercetare creatoare în domeniul tehnicii. Școala de cercetare în domeniul rezistenței materialelor și încercărilor de metal, înființată de prof. emerit C.C. Teodorescu și dezvoltată de succesul și colaboratorul său, acad. Șt. Nădășan, au orientat activitatea spre utilizarea științifică a materialelor în industrie, iar în domeniul mașinilor hidraulice, școala de cercetare este înființată și condusă de prof. dr. ing. Aurel Bărglăzan, eminent dascăl și om de știință, care a condus și destinele Facultății de mecanică timp de 12 ani, în calitate de decan.

Cercetările asupra fenomenului de cavitație, fabricarea primelor turbine hidraulice și pompe axiale la Reșița sînt cîteva din realizările fundamentale ale ilustrului om de știință.

În cadrul acestei școli, după 1950 se continuă și se dezvoltă activitatea de către acad. I. Anton — actualul rector al Institutului politehnic, sub a cărui conducere colectivul catedrei de mașini hidraulice obține importante realizări în domeniul hidrodinamicii turbo-mașinilor, rețelelor de profile, fenomenului de cavitație, etc.

În domeniul termotehnicii și mașinilor termice, cercetările conduse încă din anul 1923 de prof. ing. Ioan Cristescu și continuate cu deosebire realizări în domeniul motoarelor termice de prof. emerit ing. Marin Bănărescu și în domeniul locomotivelor de prof. emerit ing. I. Zăgănescu, au însemnat o mare contribuție la dezvoltarea industriei școlii timișorene și științei românești.

Prof. emerit ing. Coloman Bakonyi a inițiat cercetări în domeniul tehnologiei și construcției de mașini care au continuat să se dezvolte pe multiple planuri în cadrul catedrelor Tehnologia construcțiilor de mașini și Tehnologia mecanică.

Actualmente, la toate catedrele Facultății de mecanică se poate vorbi de direcții noi, de ridicarea pe trepte de mare valoare a vechilor preocupări de cercetare. Căci, sîntem cu toții conștienți că toate realizările sînt perfectibile și că toate perfecționările sînt de valoare doar temporară, mai ales că mutații tehnice impun noi și noi reazărări în structurile de pînă acum ale învățămîntului ingineresc și prețind ca pe lângă direcțiile tradiționale să fie abordate și create noi direcții de cercetare în domenii tehnice de vîrf.

Astfel, hidrodinamica turbo-mașinilor și fenomenul de cavitație a mașinilor hidraulice, schimbul de căldură și substanță, procedee moderne de prelucrarea materialelor, mașini unelte cu comandă adaptivă, mașini-unelte de prelucrare prin tehnologii neconvenționale (electroeroziune, ultrasunete, laser), conducerea proceselor tehnologice cu ajutorul calculatorului, materiale noi pentru criogenie, conducerea și stăpînirea proceselor structurale din materialele metalice, metalografie electronică, oboseala și ruperea fragilă a metalelor, perfecționarea utilajelor și procedeele de sudare, folosirea roboților în operațiile tehnologice, folosirea vibrațiilor în procese tehnologice, noi organe de mașini cu performanțe ridicate, se înscriu ca preocupări principale pentru colectivul de cadre didactice de la Facultatea de mecanică.

Sîntem mîndri că în construcția hidrocentralelor, termocentralelor, a motoarelor termice de autovehicule de locomotive și de nave, a instalațiilor chimice, a instalațiilor și agregatelor din marile combinate siderurgice, în întreprinderile constructoare de mașini de pe întreg cuprinsul țării, există și o parte de contribuție, de mîgală a cadrelor didactice și a studenților de la facultatea noastră. S-a „statornicit” o tradiție și un renume al Facultății de mecanică din Timișoara, iar faptul că există o școală de mecanică timișoreană ne-o dovedesc hidrocentralele de la Porțile de fier, termocentralele de la Luduș, Rovinari, motoarele — cu care sînt echipate locomotivele Diesel electrice, cilindrii de laminor de la uzinele din Reșița, Oțelul Roșu, maracarele și podurile rulante de la întreprinderile mecanice din Timișoara și Bocșa, cit și multe, multe altele — măsură și rod al puterii și gândirii creatoare a unui mîmnat colectiv, acela al Facultății de mecanică.

Cu toții, cadre didactice și studenți, sîntem conștienți de menirea ce o avem și de importanța răspunderii ce o purtăm. În toată activitatea ce o desfășurăm avem clară indicația secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care cu ocazia semicentenarului instituției noastre spunea:

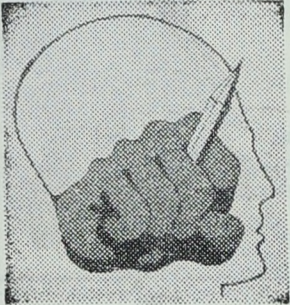
„O îndatorire de mare importanță a Politehnicii din Timișoara, ca și a tuturor instituțiilor de învățămînt superior, este de a cultiva în conștiința studențimei pasiunea pentru dezvoltarea științei și pentru ridicarea României la nivelul țărilor celor mai avansate”.

Prestigiul facultății, renumele ei îl dau absolvenții, buna lor comportare, pregătire, angajarea lor în rezolvarea problemelor social-economice ale țării, contribuția la progresul tehnicii și tehnologiilor moderne, dovînd că investiția pentru formarea lor este o investiție în viitorul de înaltă civilizație pentru care muncește poporul țării noastre.

prof. dr. ing. MARIN TRUSCULESCU
șeful catedrei Tehnologia Construcțiilor de Mașini

Facultatea de mecanică din Timișoara

CONSEMNARI

față-n față!

1. Studentul I Velica (V Mecanică) ne întreabă dacă „există posibilitatea urmării unei a doua facultăți și dacă da, în ce condiții?”. Răspunsul pentru toți cei interesați îl primim de la Inspectoratul școlar județean Timiș din partea tovarășului inspector general Petru Radu: „...sistemul nostru de învățământ are un caracter deschis care nu limitează pregătirea în nici un domeniu. Absolvenții institutului de învățământ superior pot urma o a doua facultate dar numai în condiții de „fără frecvență”, acolo unde există această posibilitate, înscrierea făcându-se fără concurs de admitere”.

2. Un grup de studenți, tributari digestivi ai Cantinei 1 C a Universității își exprimă nemulțumirea cu privire la „calitatea și cantitatea meniului servit aici în ultima vreme” și (ne) întreabă „până când?”

La față (pătată) a locului au subscris la aceste observații un număr destul de mare de studenți (R. Merian, C. Albulescu, I. Lase, Gh. Guler, P. Szabo și alții), supărărilor lor diverse având un numitor comun: varza. Sigur, noi nu putem învinovăți amintita legumă pentru că în decurs de șase zile a apărut de 3 (trei) ori pe masa studenților așa că am cerut explicațiile de rigoare tovarășei bucătărese Maria Szekeres și tovarășului administrator Nicolae Martin. „E adevărat, dar trebuia lichidat stocul de varză. Acum s-a terminat și cred că nu o să mai avem necazuri, de altfel o să căutăm să introducem legume de sezon (M.S)”.

„Sigur, sintem datori să ținem cont de toate sesizările serioase ale studenților și în acest sens avem și o cutie de sugestii, din păcate total neglijată.

Acum când unul dintre imperativele actuale ale cantinei a fost rezolvat lichidarea stocului de varză, sintem siguri că se vor avea într-o vedere mai atentă și celelalte, cantina Universității reînviindu-și bunul renume dinainte.

3. „Există posibilitatea instalării unor telefoane interurbane în perimetrul complexului studențesc?” — întreabă studentul Dan Bobinea, V Tehnologie chimică. Pentru că s-a mai pus această întrebare, problema interesând în număr mai mare de studenți chimiști, am adresat-o și noi Direcției județene de poștă și telecomunicații Timiș, unde a avut amabilitatea să ne răspundă tovarășul ing. Traian Vesa, directorul acestei instituții: „Da, există posibilitatea instalării unor posturi telefonice interurbane pe raza complexului studențesc, acolo unde condițiile o permit și, înțelegând întrebarea dvs. ca o solicitare urmează să luăm legătura cu conducerea Centrului Universitar pentru a găsi o soluție în acest sens”. Din discuțiile purtate cu tovarășul ing. P. Crainic și cu tovarășul Oprea, secretarul O.B. și președintele C.O.M... am reținut și nemulțumirile (justificate) ale dinșilor cu privire la modul cum sînt exploatare (uneori, în manieră feudală și nicidecum la nivelul pretențiilor civilizației actuale) aparatele telefonice publice, studenții nefiind deloc străini de acest fapt. Există chiar o inedită colecție de monede, cu accesorii necesare, folosite pentru convorbiri frauduloase. Facem deci, apelul convenit către toți studenții și mai ales către cei care intră în relații reciproce cu aparatul de la „Oficiul 17” să renunțe la practici care dezonorează și să folosească în mod corect aceste aparate, bun ale tuturor.

4. „Studioul studențesc al Medicinii realizează emisiuni interesante (...) pe care am dori să le

audiem și noi. Cînd este posibil acest fapt?” — întreabă un grup de locatari ai căminelor de la Medicină. Răspunsul îl primim de la studenta Mihaela Velcezan — șefa studioului medicinist: „Nu există posibilitatea materială și tehnică pentru realizarea acestui vechi deziderat al studenților care doresc emisiunile noastre și au tot dreptul să le audieze, și al nostru, care realizăm aceste emisiuni. De la construcția noului cămin și casarea difuzoarelor existente atunci, s-a scurs mult timp în care noi am făcut mai multe intervenții la conducerea institutului, se pare însă că nu destul de hotărîte pentru a-și găsi rezolvarea. Problema rămîne în atenția noastră și s-ar putea ca în următorul an universitar acordul studențesc să pătrundă în căminele Medicinii și pe această cale”.

5. Și tot de la Medicină, un grup de locatari ale căminului nr. 1 (de fete) întreabă: „dacă intrarea (de drept n.r.) a căminului lor va fi redeschisă vreodată?”. „și pentru care fapt a fost închisă?” — am adăugat noi întrebarea, cu atât mai mult cu cît miini talentate au înfrumusețat-o de curînd, iar actuala intrare în căminul de fete este comună și pentru club, cantină, administrator și băieții, cu niscaiva interese prin cămin. „Intrarea a fost mutată provizoriu — ne spune tovarășul prof. Florin Dumitrescu — director cu probleme administrative — deoarece în fața căminului, în plină stradă și într-o zonă destul de circulată apărea uneori un tablou mai puțin decent care punea într-o lumină nu prea plăcută pe locatările căminului. Problema se află în atenția noastră și a Comitetului de cămin, urmînd să-și găsească în curînd cea mai bună soluționare”.

DANIEL BUMB

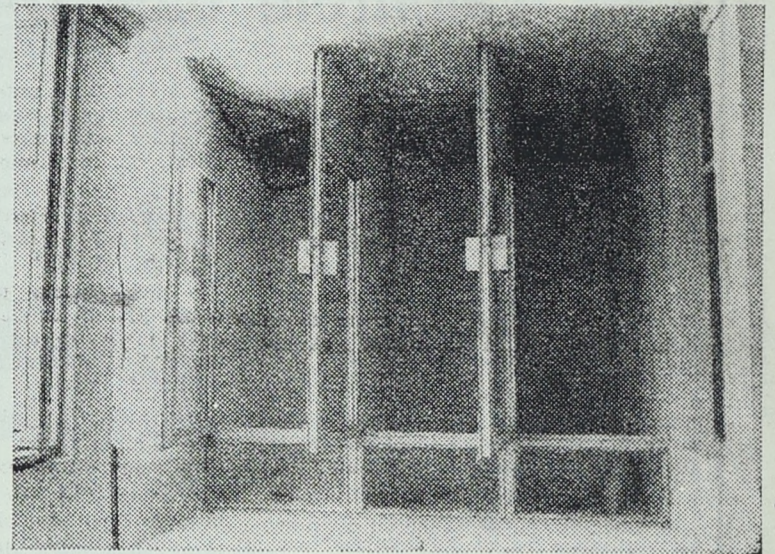
marți toată ziua sub pseudonim

„Sînt timișoreancă, blondă, ochii îmi sînt cînd albaștri senini, cînd albaștri-verzui, după cum mă îmbrac. Prietenul meu cîntă la vioară și-i place înghețata cu vanilie. Aseară ne-am plimbat

Iar aceasta este grupa de serviciu din 24 mai de la cantina C1.

pe sub sălcile revărsate ca niște raze de răcoare peste malul Begăi, discutînd aprins mitul lui Sisif. El ținea morții să mă convingă că dragostea e ca o planetă inverzită, înflorită, înmiresmată pe care o tot urci pe panta abruptă și cînd

ajungi acolo foarte sus, acolo unde visul se desparte de realitate îți alunecă din brațe, se rostogolește pe ele, apoi prorocind panică, alungă pietrele din calea ei, așa ca să se știe, să se audă ecoul. Ajunsă jos, planeta noastră revine pe orbita ei de așteptare, tînjind după rouă. Așa arsă, cîntată, pustiită de grădina aproape că aici nu-ți vine s-o bagi în seamă, luînd-o în brațe, deodată simți un fior, mijirea ierburilor te minunează, apoi frăgezimea lor, clinchetul îți umple retina și te îmbie la urcuș.

Nu v-am spus, prietenului meu îi place să povestească. Vorbește frumos, nu caută cuvintele, el le lasă să se divulge, să alunece firesc, să se înlanțuie în jurul ideii. N-am reușit să deschid gura decît de două ori, întii cînd m-a întrebat dacă vreau să mergem la o prăjitură și a doua oară cînd am început eu să vorbesc. Pentru că și mie îmi place să povestesc. Poate vi se pare ciudat felul acesta de conversație. Uite, noi așa facem. Ne autoeducăm voința. Vorbim pe rînd pînă ne epuizăm, apoi cade noaptea peste oraș. Cu fețele vopsite cu beznă, ne întoarcem pe jos, în cartierul nostru cu becuri orbe și plin de bălți. El mă conduce acasă. Apasă butonul soferiei. Niciodată nu-mi găsesc cheia în geanta

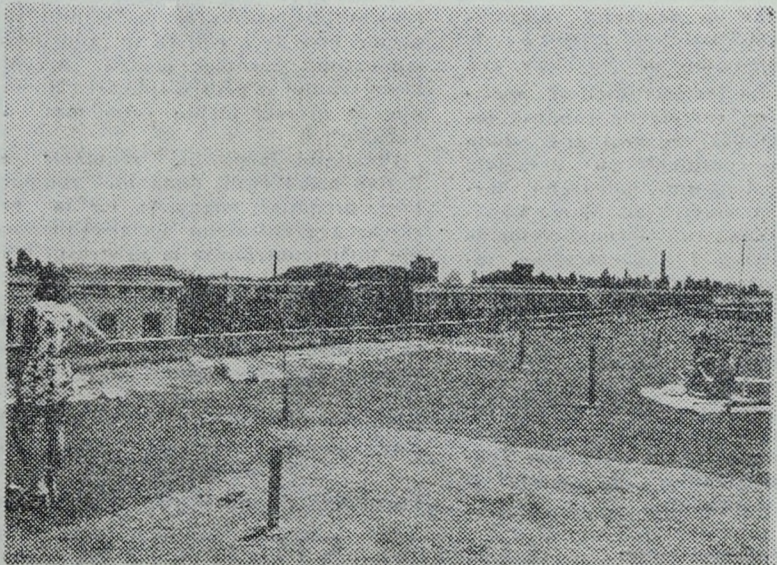
mărășească, ne pem degetele cer vedere. Ne-am d la zece am reușit N-avusesem cheie unul, ceva trăzn un american. Ne ce, după ce am tru. Ovidiu, nu o stare de visar de mine. Ba să doisprezece priet guder, mama a p nu vine decît ș mine calculele d te două zile. De făcut rost de riginală. Lumine sticla pe care l și așa poate copiat lacul de pe u machiat. L-am vreau sfert de sfert de oră la amiază la semina buit să merg la fusta în carouri prost material a car după mine Apoi a fost plin Am uitat. Am pantofi cu tocuri cut foarte mult tabla înmulțirii. ca în învățatul gr ca și cum aș scri corectez eu greșe După ce mi-a Ce o puteam în toate întrebările mai bine de un A da! Am înțe In anul? Să zic „Numele, ce imp „Dacă totuși, M

Așa se vede complexul de pe acoperișul căminului 12. Fotografia este autentică. Studențele sînt într-adevăr bronzate!

verde primită cadou de la el de ziua mea. Îi salută pe ai mei și ei îi răspund cu un mormăit, apoi pleacă fără să privească înapoi. Se oprește însă la colțul străzii unde e un telefon public, de unde mă sună, de are norocul să-l găsească întreg, și bine dispus, pentru că să-mi spună noaptea bună și să nu uit să vin mîine la întîlnire.

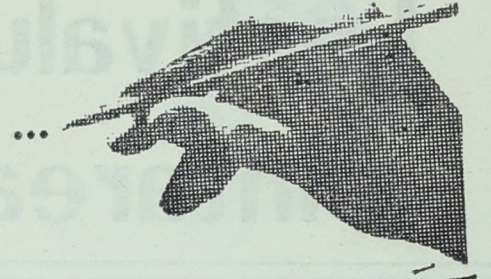
M-am cam luat cu vorba și uite nu am spus nimic despre ceea ce fac eu, într-o zi, de exemplu cum a fost ieri. Dimineață la șapte m-am trezit furioasă din cauza ceasului care sunase cu cinci minute mai repede. Cît nu l-am trîntit pe podeal și ce-i dacă-l trînteam, n-avea nici pe tracu, doar cădea pe covor. Dar nu l-am trîntit. Mi-am mușcat limba în schimb. Probabil că m-a înjurat cineva. Am pus de cafea. Țigări nu mai aveam. Cum să beau cafeaua fără țigară. Să mă duc să cumpăr, aș întîrzia la școală. Mai bine renunțam la cafea. Mi-am luat cele zece foi cu care mă duc eu la cursuri și pixul cel roșu, căci stiloul l-am dat unei colege și a uitat să mi-l înapoieze. Dacă și azi se face că plouă mi-am luat o cutie de pioneze, și o să-i azvîrl citeva pe scaun cînd intră moșu, și ne scukăm în picioare să-l salutăm. M-am întîlnit cu Ovidiu care zicea că moșu e bolnav și că mai bine ar fi să ne ducem la bibliotecă să fișăm ceva de Sadoveanu că se apropie sesiunea de comunicări și ne închide moșu iar la el în birou pînă ne aduce el ceva bibliografie și apoi aprinzîndu-și mărășească după

— Aș vrea să Nupu, prin a te fa cititorilor reviu tinue 1957 aici în cultuții de științe în anul III, dublu și 1979 după ce o campioană naționa gust 1978 ai înde normă de maestr nului ai devenit declarată cea ma trecut. Ce s-ar m — Primul conc ani la Brașov și minat să mă apu — Cum, pînă a — Nu! Mă prec țat să joc șah de mi-a plăcut. — Spune-mi se țională Dana Nuț — Ultimul an două examene. Bi liber dar și atunc urma. Pentru min

CRONICA

din iunie pînă în octombrie și nu e ușor să începi un an universitar pînă nu l-ai încheiat pe precedentul. Contează foarte mult voința, ambiția și puterea de muncă. Din cauza concursurilor vacanțele se transformă în sesiuni și nu de puține ori în timpul sesiunilor pun mîna pe șah. Sînt de principiu că dacă vrei să faci ceva în viață trebuie să-l faci bine altfel este pierdere de timp. Bineînțeles că nu întotdeauna reușești să realizezi ceea ce vrei însă nu trebuie să te lași dominat de nereușite.

— Cum te împaci cu colegii?

— Bine! Am colegi buni și mă ajută tot timpul. Îmi este greu dar încerc să mă prezint bine la examene, nu de alta dar mi-ar fi jênă să mi se spună că fac numai șah și facultate, nu.

— Ce crezi, ești favorizată de profesori la examene?

— Nu, nici nu se pune problema. Mi se mai ușurează munca pentru că am sesiune deschisă dar pînă la favorizare... În anul I la examenul de analiză am avut prima mea restanță din studenție. Ce-mi pare rău este că într-o oarecare măsură sînt ruptă de viața studentescă fiind mereu plecată și încerc de multe ori să o am uitînd chiar și de șah.

— Ce crezi că este mai greu, șahul sau informatica?

— Depinde. În ultimul timp rezultatele la șah au fost încurajatoare și bineînțeles că în momentul în care reușești ceva totul îți se pare mai frumos și mai ușor. Am făcut tot posibilul să nu neglijez nici informatica dar pentru rezultate deosebite mai trebuie încă multă muncă. Deocamdată lucrez la lucrarea mea de diplomă „Estimarea strategiilor optime în jocul de 2-3 persoane, lucrare coordonată de prof. dr. Mircea Reghiș, în care găsesc multe puncte comune cu șahul.

— De fapt ce reprezintă șahul pentru tine?

— Nu înseamnă numai un joc ci și muncă, speranțe, dorință de a învinge, posibilitate de a cunoaște și de a-ți face prieteni în multe colțuri ale lumii.

— O întrebare de care oricum nu scapi: ce-ți reprezintă perioada imediat următoare?

— Peste cîteva zile un turneu în Iugoslavia, a-

— Proiectul de construcții civile este o continuare a celui din anul III și a cursului din anul IV. El conține parte de calcul și parte desenată. Concret este vorba despre proiectarea unui bloc de locuințe cu 8 nivele din diafragme de beton armat.

— Ce a fost mai dificil în elaborarea lui?

— Mai dificil a fost calculul acestor diafragme, ele fiind elementul de rezistență al construcției.

— Și revenind la ziua noastră...

— După masă am avut tot un proiect, de această dată la construcții industriale. Este vorba de un proiect de execuție al unei hale industriale pentru o întreprindere mecanică. El conține numai piese desenate.

— Este aproape ora 7 dimineață, deci la începutul unei noi zile de activitate? În ce va consta ea?

— Astăzi fiind vineri, este o zi de A.C.P....

— Și pentru că tot ai amintit de asta, ce înseamnă de fapt A.C.P.-ul?

— Activitate de cercetare-proiectare. Eu fac parte dintr-un colectiv de cadre didactice și studenți angrenați la o temă de cercetare și anume hale cu structuri mixte oțel-beton. Deocamdată am încercat două grinzi cu structură mixtă comparînd rezultatele experimentale cu cele teoretice obținute prin calcul.

— N-am spus-o de la început, deci va trebui să o fac acum, adică să spun că ești un student de nota 10 și în același timp un foarte bun activist de asociație, fiind membru în biroul Consiliului A.S.C. pe l.P.T. și din cite știu eu reușești să le faci toate foarte bine. Cum?

— Desigur că munca de asociație indiferent la ce nivel s-ar desfășura ia foarte mult timp. Pentru a reuși să desfășori și muncă de asociație la fel de bine trebuie o planificare judicioasă a timpului și poate de multe ori îți sacrifici din timpul liber.

— Mai ai și timp liber?

— Deși acesta este puțin reușesc să-mi satisfac și micile pasiuni. Îmi place să joc tenis de cîmp, deasemenea urmăresc meciurile de fotbal, seriile TV...

la o notă de 10 este ca și cum ai dori tot timpul să te perfecționezi, să te autodepășești.

— Consideri că după atîția ani în care ai o mulțime de zece, profesorii ar putea să-ți acorde aceeași notă și cînd nu o meriți pe deplin?

— Nu cred, cel puțin în cazul meu nu s-a pus problema niciodată. Mai mult, datorită unei singure note de 8 obținută în anul III am pierdut șansa unei burse republicane.

— Ți-ai dorit în acești ani ceva și n-ai realizat?

— Nu!

— Ce mulțumiri ai?

— Desigur că te lovești zilnic de mici probleme la facultate, la cămin, la cantină dar care de la o zi la alta se uită.

— Ai prieteni?

— Da, am prieteni în anul meu, colegi foarte buni cu care mă înțeleg de minune.

— Cum te privești ei?

— Este dificil de răspuns. Cel mai bine ar fi să-i întreb pe ei.

— Ce să te mai întreb?

— Ce vrei.

SILVIA B.

balonul rotund

La Institutul de medicină, o tradiție veche de circa 15 ani, a reunit de curînd pe un teren de sport limitrof stadionului 1 Mai, două echipe de fotbal inedite într-un joc deosebit de atractiv, atît prin spectacolul sportiv oferit celor aproximativ 200 de spectatori cît (mai ales) prin calitatea deosebită a combatanților în viața lor extrasportivă: o echipă formată din cadre didactice universitare, de la asistent pînă la conferențiar și alta, mai omogenă, formată din absolvenți, în preajma ultimelor examene. Doctori de toate vîrstele, specialitățile și gradele universitare unii cu mai vechi state de participare în echipa reprezentativă (dr. V. Niculescu, dr. E. Urtilă, dr. D. Koch), asistenți de la catedra de sport și chiar un director de club studentesc au ieșit pentru 90 de minute din inerția cotidiană angajîndu-se într-o frumoasă întrecere a tineretii, talentului și bărbăției cu discipolii lor, azi mîine medici și ei. Cîteva pronosticuri dinaintea meciului reflectă angajarea serioasă a combatanților în acest frumos duel al experienței cu tineretea: conf. dr. A. Crețu: „studenții sînt mai buni. Cred într-un rezultat egal”. Dr. E. Urtilă: „meci nul: 2-2!”, conf. dr. V. Niculescu: „cîștigă cei mai tineri”, dr. V. Șerban: „cred că... egal, dacă aștia nu-și pun mîna pe noi”, A. Ratter: „egal, 3-3” și curajul: Ionel Crăcea: batem cu 4-1”, V. Vintilescu: „2-1 pentru noi”.

Sigur că nu scorul conta în primul rînd ci spectacolul fotbalistic, atenția și simpatia sinceră a suporterilor îndreptîndu-se (cu diferite nuanțe) spre cei mai maturi (în faptele fotbalistice) din rîndul cărora s-au evidențiat dr. I. Marcu, dr. A. Crețu (căpitanul echipei), dr. E. Urtilă, dr. V. Niculescu (portar), dr. J. Enescu mîna a doua), prof. D. Petac și alții (lotul numărînd 26 de sportivi). Adevărate virtuozități cu balonul rotund le-au oferit ginecologii, dr. I. Munteanu și dr. D. Koch, umplînd de admirație inimile (pline și așa) ale zecilor de spectatoare atrase în preajma gazonului de mărțișă celui mai popular sport. Din rîndul absolvenților care s-au mișcat ca după examen (sau înainte) au ieșit totuși în evidență în limitele bunului simț: J. Crăcea, Gh. Dumitrescu, și P. Nicodim Meciul desfășurat sub nota de dominare, morală, a cadrelor didactice, s-a încheiat cu un scor cu aluzii handbalistice: 6-6 (3-3 la pauză), egalitatea sugerînd refuzul dascălilor de a-și demobiliza discipolii acum, în preajma ultimelor întîlniri pe gazoanele universitare.

A consemnat DANIEL BUMB

Printre noile blocuri au mai rămas ceva copaci. Și studenți.

poi sesiunea de examene pentru care mă pregătesc foarte serios și care pentru mine este la fel de importantă ca orice concurs. Apoi îmi doresc două săptămîni la Costinești măcar ca în vara trecută cînd au fost cele mai frumoase zile din 1978.

GEORGE B.

cotidianul ca un proiect continuu

IOAN COSTEA ești student în anul IV la Facultatea de construcții. În această ordine de idei revista „Forum studențesc” îți propune prin intermediul meu un subiect aparent banal dar care intervine de multe ori în conversațiile noastre cotidiene: programul zilnic. Și pentru început, cum a fost ziua de ieri?

— Ziua de ieri a fost puțin mai încărcată avînd în vedere că am avut ore atît dimineață cît și după masă. Dimineața am avut un seminar de organizarea șantierelor iar după aceea patru ore de proiect la construcții civile. Consider că sînt într-un stadiu avansat al proiectului întrucît am terminat deja partea de calcul, în prezent lucrînd la piesele desenate.

— De fapt ce înseamnă proiectul pentru un politehnist?

— Proiectul este o continuare firească a cursului care adîncește partea teoretică și este indispensabilă pregătirii unui viitor inginer.

— Concret, cel de construcții civile de care vorbeai?

Fotografii de IOSEF BERWANGER

Pe C 13 n-am putut fotografia că nu o voie, așa că facem poze jos pe iarbă. „Unii îmi spun Ninive!”

șteaptă
dentele
ara nu
e. Și to-
nd vin?

ede ne ru-
u scăpăm din
bliotecă, pînă
e pagini și el
a fișat nimic.
citit ceva de
pare că era
rul de la ze-
la barul nos-
a cuprins așa
gostit săracul
st. Mi-a dat
ert e că la
otat, am mers
ceva din fri-
u și înainte și
pus să-și ter-
apredarea pes-
ea noaptea. A
ehnica lui o-
optieră sub
lealte lumini
mi-am cură-
cu lac, m-am
pe Sadoveanu
deajuns un
brozaic. După
C. Ar fi tre-
mai strîmtez
s-a lăsat. Ce
mă duc. Il
și mă duc.

ime și încălț
iva mi-a plă-
am trecut la
mă mulțumesc
i gramatică e
reici vino să-ți
poeziile tale”.
ea tăcut brusc.
răspunsese la
în mînte de

la Filologie.
și numele?
ne? Totuși.

EL SAMINȚA

nterviu, Dana
cuvinte în fa-
măscută în 8
tudentă a Fa-
ca informatică
sitară în 1978
nte deveneau
mai și au-
oectiv a doua
La sfîrșitul a-
la șah și
cîncă pe anul

fildeș” la 14
e m-a deter-

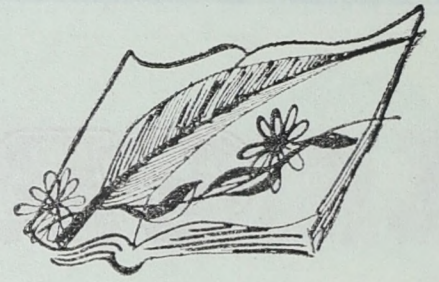
Am învă-
la început nu

ampioana na-
lufu?
ouă turnee și
există și timp
le ceea ce va
mene durează

ESC - 9

Festivalul național „Cîntarea României”

bilanțul participării noastre

PREMIUL I:

- Cercul de presă al Casei de cultură a studenților din Timișoara (publicistică)
- George Boieru (publicistică)
- Ștefan Popa (grafică și propagandă vizuală)
- Constantin Mărăscu (teatru).

PREMIUL II:

- Marcel Tolcea (poezie)
- Ioan T. Morar (teatru).

PREMIUL III:

- Societatea literară a studenților din Timișoara (societăți literare)
- Constantin Mărăscu (texte brigăzi artistice)
- Daniel Vighi (proză)
- Miroslav Rosic (poezie)
- Solat Levente (poezie)

(Publicăm în acest număr o parte din lucrările premiate).

daniel vighi povestirile unei călătorii dinspre cărți spre realitate (III)

— Ziua plutea într-o ceață rece. Abia în-
spre seară cerul se limpezi. Iși căuta
gazdă. Când deschise poarta la curțile
gospodariilor ciinii legați cu lanțuri lungi
lătrară la el, iar orătăniile se ascunse-
ră speriate printre lemne și șoproane.
L-a găzduit o văduvă bătrână. Îl poftise
în camera din față cu miroso de busuioac
și gutui, cu perne mari înflorate așezate
pe patul înalt. Se așeză pe o laviță rece.
Privi atent camera. Deasupra geamurilor
mici văduva harnică puse ștergare
colorate. În spațiul dintre geamuri odih-
neau a multime de fotografii cu figuri
incremenite în ramele de metal. Deasupra
lor o lampă cu petrol se lăfăia în
forme complicate, alături se afla un ceas
cu greutate și un cal pictat pe cadranul
oval. Eroul principal își umplu plămîinii
cu mirosul de gutui și de busuioac care
plutea în cameră. Se apropiă de gemule-
țul curat. Ceasul bătu amiază. Afară lu-
mina cenușie plutea deasupra noroaielor
impinzite cu cotoare de varză murată
și paie putrede. Nu departe de căsuța
văduvei văzu o fintină cu acoperiș și cu
o roată mare de căruță care servea proba-
bil la seos apă.

Dintr-o parte a străzii se apropia aga-
le gravida, cu burta crescută năvalnic
sub cătrînțele înflorate. Purta legămîn-
du-se două găleți mari, goale. „Nu prea
ține seama de soarta copilului”, gândi e-
roul principal. Din cealaltă parte a stră-
zii apărură grăbit un om mărunț. Purta o
geantă de piele burdușită cu țesle și cio-
cane. După infățișare părea **timplar**. Se
opri în fața gravidei și schimbară câteva
cuvinte obișnuite. Timplarul o prinse pe
femeie ca degetele de obraz. Eroul prin-
cipal se îndepărtă de la geam. Mai tîr-
ziu văduva bătrână îl invită la masă.
Mîncă o ciorbă caldă și felul doi ceva in-
distinct și gustos. La sfîrșitul mesei își
aprinse tîhnit o țigară, apoi privi în ro-
tocoalele de fum. Afară se mai lumina
puțin și ceața se destrămă treptat. Vă-
duva intră în cameră frîgîndu-și dege-
tele și mărturisii un gînd care părea că
o muncă de foarte mult timp. Îl pofti
într-o altă cameră. În prima clipă eroul
principal nu deosebi mai nimic în pen-
umbră de acolo, apoi, treptat întrezări
figura osoasă a fiului adîncită între per-
nele înalte. Părea răvășit de febră, eroul
principal îl puse mîna pe frunte și-i as-
cultă răsufierea zgomotoasă, apoi dădu
văduvei câteva sfaturi pe care ea le pri-
mi absentă.

Se făcu seară. Norii se răriseră și soa-
rele scăpăta în margine câteva vâpăi care
aprinseră acoperișul șurii și pomii u-
meziți de ceața zilei. Ieși în curte. Cîi-
nele mîrși în lanț. Văduva se învîrtea tă-
cută printre orătăniile curții. Eroul prin-
cipal se îndreptă spre poarta de lemn
care dădea afară și privi îndelung stra-
(Cont. în pag. a XI-a)

salat levente hiatus versus plena

1.

Hérakleitosznak,
három tételben

Hangulatilag a teljeség útvesztőin
ebből következően
ma már csak holnap találkozunk
átmenekített alternatívák
megtorpantával

BARABÁST!
egy passió enyhítő körülményeiből
így aztán tartozni
végül is kb. annyit jelent
mint végsőkig kitartani
a végérvényességék időlegességéi
mellett.

2.

K. úr alanyi kiszolgáltatottságában
de fés
emellett jól felfogott igazságbűvöletű
evidenciák játékszereként ezentúl pedig
esetleges találkozások meghatározóvá
való
felértékelésével maga sem tudja hogyan
ha valamit kereszthebe kérdezzünk
kijátszva a felismeretlenség-anarchiák
veszély-lehetőségeit következő lépésben
már nevésségesen mindegy hogy
vagy emlékezzünk

3.

ebből következően
hangulatilag a totalitás kényszerében
(lásd LT) mondaná Zénon
nem is találkozunk
a felismeretlenség megtorpantával
álmodunk vagy emlékezzünk

álmodunk

K. URATI!
a megkérdezettek tiszteletem —
— alászolgálja konformitásból

így aztán végül is
tartozni kb. annyit jelent
mint alanyi kiszolgáltatottsággal
felértékelné a
végérvényességék időlegességéit

UȘILE

Personaje — Omul I, Omul II (or-
bul), Tinăra, Tinăru, Bătrînu.

Decor — În mijlocul scenei este a-
șezată o ușa — de preferință albă —
care împarte scena în două părți. În
stînga — un sfeșnic în care e înfiptă
o lumină neagră. La ridicarea cor-
tinei în scenă nu este nici un perso-
naj. Din culise se aude un zumzet
înfundat de multime. Planează o lu-
mină roșu-verde înfiorătoare. Prin
dreapta intră Omul I. Privește drept
înainte. Ușa se deschide sub acțiunea
unei sfiori trase din culisele din stînga.
Omul I o privește bănuitor. Pi-
păie tocul ușii. Ingenunchiază și pri-
vește pragul. Scoate din buzunar un
creion, un carnetel și o ruletă, o cre-
tă verde. Măsoară lățimea și înălțimea
ușii, apoi notează, cu o figură mul-
țumită, ceva în carnetel. Scrie cu cre-
ta pe ușă — „A MEA”. Omul I se apropie
de ușa în partea cealaltă a scenei. Zum-
zetul de multime a încetat în momentul
în care a pășit peste pragul ușii. În
partea dreaptă o lumină roșu-verde.
În stînga o lumină alb-lăptoasă. O-
mul I se apleacă la sfeșnicul. Îi cade
o bilă din buzunar și se stinge lu-
mina albă. Prin ușa deschisă pătrunde
lumina roșu-verde. Omul I se apro-
pie în patru labe de ușă, dar aceasta
se închide cu încetinitorul culminînd
cu o bufnitură. Omul I geme și se a-
pucă să caute bila. Se stinge și lu-
mina roșu-verde. Se aude zgomote, un
foșnet de chibrit. Cu chibritul aprins
în mîna Omul I caută sfeșnicul. Se
arde la degete și tipă înăbușit. Aprin-
de alt chibrit, scoate o lumină din
buzunar și o aprinde. (se aprinde o
lumină galbenă). Sfeșnicul a dispărut.
Se aude o voce cavernoasă din cu-
lise.

Vocea — Stinge lumina, e noap-
te...

Omul I stinge lumina, suflînd
cu putere în ea. Se stinge lumina gal-
benă. Se aude voci nelămurite. Se re-
aprinde lumina roșu-verde. În par-
tea dreaptă a scenei se mai aprinde
și lumina alb-lăptoasă. A mai apărut
o ușă (în dreapta). Omul I privește
nelămurit ușa I. Se îndreaptă spre
ea încercînd să o deschidă, dar ușa
nu cedează. Cu pași mari se îndreap-
tă spre culisele din stînga, dar în fa-
ță îi apare o pancartă pe care scrie
„ACESTA E UN ZID”. Omul I se
retrage înfricoșat. Vine spre public,
dar se oprește lovindu-se de un zid
imaginar. În momentul acesta se a-
de bătaia unui gong. Se aude vocea
din culise.

Vocea — Unu!

Omul I se retrage cu spatele spre
fundal. Ajuns în mijlocul scenei se
oprește. Din partea stîngă apare O-
mul II care, după cum îl arată com-
portamentul, este orb. Într-o mîna
are un baston. Cu mîna dreaptă, în
timpul mersului, pipăie aerul dinain-
te. Planează aceeași lumină roșu-ver-
de. Omul II se lovește de ușa I. O
pipăie. Ușa I se deschide, trasă vi-
zibil de o sfoară din culisele dreap-
ta. Omul I, care pînă acum a stat cu
ochii închiși, parcă se trezește, în
timp ce Omul II trece în partea dreap-
tă. Se repede după el, dar ușa I i se
închide în față. Bate cu pumnii în ea.
Orbul își atînteste urechea, ascultă
puțin, apoi își continuă drumul. Se
lovește cu mîna de ușa II, ușă care
se deschide vizibil trasă de sfoară
de către Omul I. Omul II pipăie to-
cul ușii, apoi scoate din buzunar un
creion, un carnetel, o ruletă și o cre-
tă albastră. Măsoară lățimea, înălți-
mea ușii. Mormăie socotînd în gînd.
Scrie cu creta pe partea exterioară
a ușii „ESTE A MEA”. Trece în par-
tea cealaltă a scenei. Ușa se închide
brusc. Orbul întoarce urechea spre
ușa. Se repede la ea și încearcă să o
deschidă, dar aceasta nu cedează. Lo-
vește în ea cu bastonul.

Omul I — Cine bate la ora asta tîr-
zie, cine mă caută?

Vocea — Nimeni...

Omul II — Cine ești? Unde ești?
Omul I — Dar tu?

Omul II — Nu știu. Azi nepoata
mea m-a condus la un riu. Voiam să-l
aud cum susură. Și m-am pierdut de
ea. Am auzit-o tipînd. Am auzit un
zgomot de piatră care cade în apă.
Așa cred că era un cîmp pe unde
m-am pierdut, pentru că mai tîrziu am
căzut într-un șanț. M-am ridicat ane-
voie și am simțit cum o mînă mă con-
duce pînă aici. Nepoata mea poate mă
caută disperată...

Se aude din nou tumultul mulțimii.
Prin dreapta intră doi îndrăgostiți.
Se țin mereu îmbrățișați. Se stinge
lumina, se aude zgomote ciudate. Tu-
multul este atenuat. Se reaprinde lu-
mina alb-lăptoasă. În partea stîngă
a mai apărut o ușă. Omul I clipește
uimit spre ușa III. Tinerii trec pe
lingă Orb. Ușa lui II se deschide în
față. Trec în partea cealaltă. Orbul
se repede, ușa II se închide și el se
lovește dureros cu capul. Geme.

Vocea — Doi...

Tinerii se privesc uimiți. Planează
lumina roșu-verde.

Tinăra — Ce-i asta? Unde sintem?
(El ridică nedumerit din umeri. Se
întorc, dar ușa II e închisă și nu ce-
dează încercărilor de a fi forțată)

Tinăru — E cineva acolo?

Omul II — Nimeni...

Vocea — Patru...

(Lumina se reaprinde. Omul I e dez-
nădăjduit. Incepe să lovească cu pum-
ni în ușa I, dar ea nu cedează).

Omul II — Cine bate la ora asta
tîrzie? Cine mă caută?

Vocea — Nimeni...

Omul I — Cine ești?

Omul II — Dar tu?

Omul I — Nu știu. Azi nepotul meu
m-a legat la ochi și mi-a spus să
nu jucăm de-a baba-orba. Am sim-
țit o mînă străină trăgîndu-mă într-o
parte și în alta, în timp ce vocea ne-
potului meu se auzea „Nu sint aici,
nu ești aici. Mai la dreapta, mai la
stînga. Nu sint aici. Nu ești aici. „Și
deodată, după un lung drum am au-
zit „Sint aici, ești aici”. Am simțit că
mîna străină îmi desface legătura de
la ochi și mi s-a spus „Drept înain-
te”. Am intrat pe prima ușă pe care
am văzut-o, dar.

(Lumina se stinge. Se aude zgomote
puternice. Când se reaprinde lumina
cele trei uși sint cu fața spre specta-
tori, în planul al doilea. În planul I,
în mijlocul scenei se află o ușă — de
preferință albă. Tumultul mulțimii re-
începe. Un bătrîn cu ochelari apare
dînd din mîini de parcă ar rupe niște
plase. Tumultul se tulbură, se aude
pîrîituri de parcă s-ar rupe o pînză.
Ușa IV se deschide. Bătrînu scoate
din buzunar o cretă roșie, un creion,
un carnetel și o ruletă. Măsoară lă-
țimea și înălțimea ușii. Notează în
carnetel. Scrie cu creta pe fața exte-
rioară a ușii „A MEA”. Intră. Ușa se
închide brusc în urma lui. Vede cele
trei uși. Se apropie de ele. Scoate un
burete din buzunar și le șterge.)

Bătrînu — Cine este înăuntru?

Vocea — Nimeni...

(Bătrînu privește surprins în toate
părțile și, nevîzînd pe nimeni, începe
să vorbească)

Bătrînu — Ce singur sint. Totuși
trebuie să fie cineva aici. E cineva
aici?

Vocea — Nimeni...

Bătrînu — Ce singur sint. Ce sin-
gur... Nu, nu sint singur! Trebuie să
mai fie cineva pe aici. Trebuie! E
cineva aici?

Vocea — Nimeni...

Vocea Orbului — A mai venit unul.
Hei, cine ești tu?

Vocea — Nimeni...

(Lumina se stinge. Se aude glasuri)
Vocea Tinăruului — Ce singur sint.
Ce singur mă simt. Și ea nu este lin-
gă mine. Am trecut totuși pe lingă
oameni. Oamenii trebuie să mă cu-
noască. Hei, oamenilor! Mă auziți?
(Bate în ușă cu furie)

Vocea Tinărei — Ce liniște și ce
singură sint. Unde o fi el?

(Se reaprinde lumina roșu-verde. Se
poate vedea încă o ușă despărțînd
partea din dreapta a scenei în două.
Tumultul de multime. Iși face apa-
riția...)

CONSTANTIN MARĂSCU

salon literar

viața cenaclului

LUCIAN SCURTU

În ședințele IX-XIII ale cenaclului literar „Pavel Dan” au citit Gheorghe Secheșan — proză („monolog interior nedeclarat, rarefiat”, „proză fără forță”), Valeriu Drumeș — poezie („poezia unui foarte bun cunoscător de poezie”), Gheorghe Dărăbuș și Cătălin Isman — poezie („doi poeți de lapte”). O adevărată revelație a constituit-o Marcel Tolcea, poet inedit, cu o deosebită inteligență artistică, „modern la nivelul conotației, al jocurilor mari, fecunde”. „La el bicicleta devine obiect artistic, ea nu e pretext, ci obsesie la nivel superior”. Dincolo de pretext, de joc „se ascunde o dramă, o dramă general umană”. Într-o ședință la care criticii specializați au absentat nemotivat fiind momiți de mirosul ierbii verzi la meditațiile în liniște a citit tot poezie Marcel Sămânța. După o îndelungă tăcere (de aur? !), poezii și-au împărțit părerile, pendulind între negarea evoluției „încete și nu surprinzătoare” și măgulitoarea afirmație că M.S. vorbește din interiorul poeziei. S-a sesizat o schimbare la față. „O autentică cucerire pe planul tematic, o revigorare a limbajului. Implicația existențială capătă adâncime, se simte și o discreție a trăirii poetice”.

În ultima ședință din acest semestru ne-am întâlnit cu poezia absolvenților. I-am ascultat și i-am sărbătorit pe Mariana Opruț, Marcel Tolcea, Mircea Dan, Lucian Scurtu și Gheorghe Lână.

ASISTENT II

MIRCEA DAN

adaos în mit

Iubirea mea
e atât de adâncă
încît dacă ai luneca
în apa ei limpede
pe urmele lunii
sau al păsărilor
nu ai atinge
terburile
albastre.

cînd vii

cînd vii
la urechea liniștii mele
în somn cuvinte îți mai spun prețioase
și cauți
fără noapte
prin dincolo de mine
degetele topite de timp
cu insomniile delicate
măi zeifă
în așteptare
cînd vii

MARIANA OPRUȚ

*
* *

viteazul gînd înfășurat pe timp
sfîrșește-o nouă eră glaciară
dor de cuvînt sub care se întîmplă
să-nngenuncheze cite-o primăvară

în arme obsedate plînge rana
petalelor furate de ogor
fructul și-nchide-n coajă diafana
albă alcătuire-a petelor de zbor
în zid Manole își sărută Ana
și lupi dresați aleargă-n urma lor

*
* *

Un cîmp cu pădăii
e incomparabil
mai frumos
decît un oraș
de la un capăt
la celălalt
orașul nu e
decît un plîns reținut
de cite primăveri
îmi tot propun
să mă pierd
pe un cîmp
cu flori la glezne
sunînd
de la un capăt
la celălalt
orașul nu e decît
un plîns reținut

despre bufoni

bufonii
aceste jucării colorate
rivalii jongleurilor și ai
îmblinzitorilor de lei
bufonii
aceste mingi tot mai rare
ce sar în ritm de tangou
bufonii
acești oameni cu suflet de pluș
îmi amintesc același oraș
pictat pe față cu un
zimbet fals

nedumerire

(Variațiuni pe o temă de Beethoven)

la răscruce de drumuri
simfonia destinului
ca un dirijor
fără miini!

MARCEL SAMANȚA

cine bate și pleacă

Cine bate și la poartă
cînd trece în sus spre pădure?
Cine bate și pleacă
stîrnind ciinele
și un vînt care suflă în lampă?
Cine bate la poartă
cînd trece în sus spre pădure?
De ce are secure, de ce are secure?
De se va deschide, de ce are de se va deschide
pustiul să năvălească
și ea în prag să înalțe o lumină
deasupra privirii și zimbetului ca un crin...
Cine bate? De ce pleacă?

von

Ceva mai de efect
decît vorbele goale
ceru patrula
și din fericire ea avu
rochia ei albă
din mătase foșnitoare
și mărgele negre
și tinerțe.
Tot întîmplător trecu
și generalul Von
pe acolo
purînd cizme
lustruite exemplar
cu scuipat proaspăt.
Îmbrăcată de sărbătoare
îi veni așa deodată
să șteargă praful de pe mobile
cînd ei împușcară ușa
și, întîmplător, motanul tărcat
Generalul Von
insistase mult ca motanului
să i se facă un transplant de plămîn,
iar ea să-și taie părul roșcat
numai cirilonți.
Da, ea deschise gura înspăimîntată,
buzele arse, șoptiră ceva.
Ceva mai de efect
decît vorbele goale
ceru patrula
și intrucit femeia
tăcuse sfidător de mult
învîrtiseră
butonul cu gaz.

P.S.

Motanul tărcat
trăiește cu-n singur plămîn
de mai bine de zece ani
mulțumită generalului Von
și-i ține de urt
în închisoare
și totodată alungă șobolanii.
Spre seară vor fi liberi amîndoi.

(Urmare din pag. a X-a)

gul potecii pînă ajunsese lingă un gard din trestii în-
negrite. Văzu dincolo timplarul lucrînd la un coteț
mare pentru iepuri, pe care îl ridicase pînă aproape
de acoperiș. Cînd se simți privit, timplarul dădu
grăbit din mină și își strînse grăbit și minios unel-
tele în geanta mare de piele. Dispăru dincolo de col-
țul casei în coteodăcitul speriat al păsărilor din
curte. Eroul principal porni mai departe pînă ajun-
se în dreptul unei alte curți mai largi. Văzu sub un
dud mare un butuc gros pe care se tăiau lemne. Din-
tr-un șopron alăturat ieși gravida. Purta pe braț
cîteva butuci groși pe care-i aruncă lingă tăietorul
de lemne. Eroul principal se gîndi pentru o clipă la
soarta copilului, apoi privirile lor se întîlniră. El
cu picioarele depărtate privind-o din mijlocul uliței
și ea în mijlocul curții largi proptindu-se în coada
securii. Între ei doi șerpuia gardul posomorît și u-
mezit de ploaia și ceața zilei. Gravida ezită o clipă,
apoi ridică toporul deasupra capului spintecînd cu
o mișcare repezită un butuc rotund. Miezul alb al
lemnului sclipi în lumina săracă a serii. Sunetul lo-
viturii se izbi în dudul înalt și în pieptul eroului
principal, rostogolindu-se printre străduțele strîmte
ale satului.

Cînd ajunsese în bucătăria văduvei, afară se lăsase
o tăcere neobișnuită. Înăuntru lumina lămpii tremura
obositor. După ce mincă văduva îl pofti în camera
fiului. Cufundat între perne acesta se simțea mult
mai bine; schimbă cîteva vorbe cu mamă-sa. Eroul
principal se retrase apoi în camera lui și se culcă
în patul înalt între pernele mari și înflorate la
margini.

Ceața groasă și norii mustoși se lăseseră jos de
tot. Cîteva găini scormoneau în noroiul subțire. Cînd
ieși afară nici măcar ciinele nu-l mai miră. Ploaia
se cernea întruna. Întră în casă. Se așeză pe lavița
rece. Era așadar în camera aceea din față cu miros
de busuioc, cu perne înflorate așezate pe patul înalt.
În camera aceea în care văduva harnică pusese șter-
gare înflorate deasupra geamurilor mici între care
odihneau o mulțime de fotografii cu figuri încreme-
nite în ramele de metal. Eroul principal își umplu
plămîni cu mirosul de busuioc și de gutui care
plutea peste tot. Mai trecu o vreme. Se apropie de
geam. Ceasul cu greutate și cu urmele calului năra-
vaș de pe cadranul oval bătui amiaza. Afară lumina
cenușie învăluia noroaiele împinzite cu cotoare de
varză și paie putrede. Într-o parte a geamului eroul
principal văzu fîntina cu acoperiș și cu roata mare
de căruță care servea la seos apă. Dintr-o altă par-
te a geamului se apropia agale femeia cu burta
țîșnind victorioasă sub catrințele înflorate. Purta
legănîndu-se gălețile mari. „În mod sigur copilul
are o viață zbuciumată”, gîndi eroul principal. Din
cealaltă parte a geamului, din partea cu fîntina, se
apropia timplarul purtînd în mină geanta de piele
plină cu ciocane și tesle. Se opri în fața gravidei și
schimbă cuvinte obișnuite. O prinse cu degetul
mare și cu arătătorul de obraz. Între timp intră vă-
duva și-l pofti la masă. După ce se înfruptă din mîn-
cărurile acelea gustoase își aprinse în tîhnă o țiga-
ră și ațipi privind rotoacele de fum. Afară se
lumina treptat. Se auzi ciinele scuturîndu-și lanțul.
Văduva intră tiptil în casă și-i mărturisii cu greuta-
te gîndul care-o munea de mult timp. Intră deci în
camera aceea care semăna leit cu a sa și nu deosebi
la început nimic în penumbra care domnea acolo,
apoi zări figura osoasă a fiului adîncită între per-
nele înalte. Era chinuit de febră, așa că eroul prin-
cipal puse mîna pe fruntea lui încinsă și-i ascultă
răsuflarea zgomotoasă. Eroul principal îi dădu vă-
duvei sfaturile necesare pe care ea le primi absentă.

Reîntors acasă, urmări mult timp în bucătărie fla-
cără tremurătoare a lămpii cu petrol. După ce luă
masa își aprinse o țigară și după ce o strivi cu pan-
toful intră cu văduva în camera fiului. Acesta se
simțea mult mai bine și schimbă cîteva cuvinte indif-
ferente cu mamă-sa. Eroul principal le știa însă bine
pe toate astea. Se retrase în camera sa și se culcă
frînt de oboseală.

Ziua următoare ploaia insistent. Bălțile curții tre-
săreau în cercuri mici. Se așeză pe lavița rece din
cameră. Privi geamurile, ștergarele, ramele de met-
al ale fotografiilor, ceasul cu calul pictat pe ca-
dranul oval. Mai trecu o bucată de timp. Afară ploa-
ia se opri, lampa de petrol cu forme ciudate în-
cremeni în mirosul acela de busuioc și gutui. Bătu
amiaza. Eroul principal știa că afară lumina cenușie
învăluie cotoarele de varză murată și paiele putrede
din stradă. Dintr-odată fu cuprins de o idee. Se
apropie grăbit de gemulețul văduvei. Văzu fîntina
cu acoperiș. Dintr-un colț se apropia gravida cu
burta falnică, de cealaltă se precipita grăbit timpla-
rul. Privirea eroului principal se lipi de geanta de
piele a mărunțelului, apoi dintr-o dată se făcu lumina
în mîntea lui. Se simți singur și în afara tuturor
faptelor posibile, singur între lucruri care nu con-
ta. Îl invadă disperarea încremenată, apoi treptat
o mare furie puse stăpînire pe mîntea și pe trupul
lui. Deschise cu furie geamul și le strigă în față tot
adevărul. Văzu bălțile încremenite în ceața cenușie
a zilei, auzi în spatele lui văduva invitîndu-l la ma-
să. Închise încet geamul.

mladost la a doua tinerețe

Dušan Popov, Milenco Luchin, Jiva Popovici, Nica Brașovan, frații Costici, Milanca Sablici, Zanca Adnagi, Iofa Bugarschl, surorile Lalici, Achim Ciucurel, Vlada Mișici. Am dorit ca la începutul scrierii mele despre grupul folcloric „Mladost” (tinerețe) al Casei de cultură a studenților să amintesc într-un gând bun pe cițva dintre cei care cu zece ani în urmă, studenți în acele timpuri, au dat naștere acestei grupări artistice în care tinerețea se îmbină armonios cu pasiunea pentru muzica populară sîrbească.

Zece ani în care cei amintiți și-au întemeiat familii, au făcut copii cărorora le-au insuflat la rindu-le dragostea pentru muzică, pentru frumos. Zece ani în care legăturile n-au fost tăiate, ele rămînd ca un contact permanent între cei tineri care vin și cei bătrîni care rămîn cu nostalgia amintirilor. Zece ani, adică peste 150 de spectacole cu peste 50.000 de spectatori în județele Timiș, Arad, Caraș-Severin, Mehedinți, patru participări la edițiile Festivalului național al artei studentești și la primele două ediții ale Festivalului național „Cîntarea României” (premiul III și titlul de laureat la ultima ediție).

Și peste acești ani, într-o asociere firească, nume ale celor de azi: Dușița Giurici, Zlata Marici, Vladislav Palineș, Dușița Bachici, Svetomir

Petcov, Dușița Ștefanovici, Soica Milutinovici.

În paralel cu grupul sîrbesc și-a desfășurat activitatea în acești ani și secția în limba sîrbă a studioului de teatru Thalia al Casei de cultură a studenților, secție care sub îndrumarea lui Vișeslava Cirici s-a bucurat de-a lungul anilor de participarea a cițiva foarte buni actori — studenți: Radoslav Raici, Ivanca Pantici (laureată a F.N.A.S. — Craiova 1974) Velinca Belici, Natașa Gomilin, Iovan Matici, Slobodan Leva. Abordînd pie-se din clasiici ai literaturii sîrbe și traduceri din scriitori români contemporani au reușit să aducă de fiecare dată în fața numeroșilor spectatori ceva din dragostea lor pentru acest gen de artă. Au știut să renunțe la cîteva ore libere după program ca să se întilnească seara, să repete, pentru ca nu după multe zile între cei de pe scenă și spectatori să se realizeze același limbaj.

Probabil că peste ani se va bucura de aceleași calde aprecieri aniversare și tinărul cenaclu literar „Mladice” (tinere vîrstare). Deși înființat abia în urmă cu un an membrii lui au obținut deja primele rezultate între care cel mai notabil este locul III obținut de Miroslav Rosici la ediția aceasta a „Cîntării României”.

Și n-aș putea să închei aceste cîteva rînduri despre prietenii mei fără a-i numi printre ei și pe Liubomir Stepanov, cel care de atunci și pînă acum a fost (și evident pot scrie și că va mai fi) sufletul celor despre care amintim.

GEORGE BOIERU

Fotografii de IOSIF BERWANGER

miroslav rosic lutanțe

Zastao sam na raskrscu, puteva nasih. Pozeleo sam da postanem ptica

i na svom nebu rastanka ispisem nadu u sutra. Pruzio sam ruke vetar nek ih nosi i lenjo zamrsi u tvojoj kosi. a vetra nije bilo. Raskrscje ipak ostaje u nama. Sad stazama jeseni gazeci umorno lisce ljubavi cedim poslednje ludilo iz njih.

krvava svadba

Rekli su mi da naberec cveca Svadbu da ti spremam, a potom su meni nozeve mrznje zarili u ledja. I krv su moju mesali sa vinom. Do zore su pili. Prokleti svi bili.

Kako je pocelo

Сећања на догађаје од пре десет година, особито ако су се ти догађаји десили у такво дивно доба као што је студентско, морају да буду проткана сентименталношћу, ма колико човек био објективан.

Можда се идеја о оснивању омладинског оркестра родила случајно, а можда би се то касније десило, јер, уверен сам, да нисмо били ми, други би то исто урадили. Уосталом, није важно ко је почео.

Па ипак, како је почело?

Три пријатеља, три студента Универзитета, Цветко Михајлов, Љубомир Поповић и ја, Душан Попов, пошли смо једне вечери у биоскоп. Ту, у биоскопу „Студио”, случајно смо сретли Милета Мартиновића, студента Машинског. Пошто смо сви ми волели народну песму, од речи до речи родила се идеја да оснујемо један оркестар, јер је свако од нас знао да свира. А, зна се, где су три свирца — ту је и оркестар. Било је то априла 1969...

Пошто сам и тада био сарадник емисије на српскохрватском језику Радио Темшваре, ту нашу идеју пренео сам чика Андрији Поповићу, а он ју је одушевљено прихватио и, што је за нас било најважније, обећао нам своју помоћ.

Од тада је почело нимало једноставно трагање за познаницима — студентима који знају да свирају и певају, тако да смо на почетку универзитетске године располагали позамашним списком музичара. На нашу, а данас сам убеђен и на њихову жалост, многи од њих се нису одазвали нашем позиву, али смо појачање ипак добили, јер нам се придружило неколико студената-бруцоша, талентованих музичара. Познати и у то време веома популарни музичар Миленко Лукић

старији прихватио се да нас обучава и руководи, а то нам је било од велике користи.

И тако, 23. новембра 1969, уз моралну и техничку помоћ Радио-студија, на нашој првој представи, у Иванди, изашли смо у сатаву: Миленко Лукић-старији, Саша и Владимир Костић и Душан Попов — виолине, Жива Поповић — фрула и труба, Милован Бата-Веселиновић и Ника Брашован — хармонике, Миленко Лукић-млађи — ритам гитара и Стеван Мијатов — контрабас. Као вокални солисти наступили су Миланка Сабљић и сестре Радојка и Јадранка Милованов. Овде ваља напоменути и то да су на истој приредби, али са оркестром домаћина, наступили и ученице Десанка и Радосавка Лалић, касније и саме солисткиње наше дружине. Сећам се да смо пожељели леп успех, било је пуно весеља и аплауза. Можете препоставити, нашој радости и полету није било краја, па смо у том темпу и наставили.

Након ове премијере уследиле су друге приредбе, наша се дружина обогатила новим и марљивим члановима док су је други напуштали. То је било неизбежно, јер је то специфичност свих студентских формација...

Осврнувши се на протекле године наше племените активности, могу рећи да је било пуно радосних тренутака и пуно лепих успомена.

Зато, приликом наше десетогодишњице, поздравимо све бивше, садашње и будуће чланове наших уметничких дружина, јер године пролазе а «Младост» у срцу остаје.

Када бих био десет година млађи, поново бих кренуо истим путем...

ДУШАН ПОПОВ
унив. асистент

Време доноси радости

Прва наступања доносила су све већу популарност и доводила све већи број чланова. Приступали су млади новооснованој дружини, а баш то је омогућило да се крајем 1969. године оснује и драмска дружина на српскохрватском језику која делује у оквиру студентског позоришта студија «Талија». Редитељ свих приредби и упућивач ове драмске дружине јесте проф. Вишеслава Ђурић.

Наредних година свирачима су се прикључили и Зака Динађ, Јоца Бугарски, Илија Шепецан, Јован Стојанов, Костел Хајда, а скорније и Злата Маричић, Владислав Палинкаш и Аким Чукурел.

Интересовање за рад наших дружина расло је. Сакупио се већи број уметника аматера, основана је и прва играчка група чије је прве кораке поучавао и упућивао чика-Лаза Радован.

...И тако је настала фолклорна дружина «Младост». Она уједињује свираче, певаче и играче.

Народни оркестар је током година пратио мноштво певача међу којима и сестре Миклушев, Владу Мишића, сестре Лалић, Томислав Лазаров, Аницу Видак, Мару Данилов, Сашу Кнежевића, Емилију Молдован, Наталију Дабић, Душницу Бакић, Рајку Тодоров.

И драмска група «Талија» наставила је своју активност, увежбавши двадесетак позоришних комада.

А представе смо приказивали не само у Темшвару, него и у низу насеља тамашке, карашеверинске и арадске жупаније.

Током година рад ових формација се проширивао, репертоар обогаћивао, а на приредбама се појављивао и још један састав: «Пети точак» чији су чланови А. Поповић, С. Ла-

зић, М. Урошевић и Ђ. Стојановић који изводи забавне и фолк-мелодије.

За љубитеље лепе писане речи основан је 1977. године књижевни кружок «Младост» којим руководи песник Иво Мунђан. И поклоници лепе писане речи могу се вех похвалити првим успесима. Два члана овог књижевног кружока, студенти Мирослав Росић и Дејан Добрић били су, својим радовима, на вишој фази такмичења Другог националног фестивала «Песма Румуније».

Треба навести и чињеницу да у свим овим формацијама, поред студената, активно учествују и ученици разних темшварских гимназија и млади радници.

Ако бисмо извршили малу рачуницу, «испало» би следеће: више од 200 омладинца и омладинки током једне деценије проводило је пријатне часове слободног времена активности у оквиру ових формација, на пробама, на сценама разних домова културе. Приказали смо више од 150 приредби које је пратило више од 50.000 гледалаца у Темшвару и низу насеља тамашке, карашеверинске и арадске жупаније. Учествовали смо на разним такмичењима, а публика из Крајеве, Ја-

ша, Суцаве, Клужа-Напоке и Орадије гледала нас је приликом наступања у оквиру финалних фаза Фестивала студентске уметности.

Током година постојања и активности ових дружина значајну помоћ пружали су нам Тимишки жупанијски савет радних људи српске народности, редакција недељника «Банатске новине» и Редакција емисије на српскохрватском језику Радио-Темшваре.

Пошто се у написима појављују многа имена, хтели бисмо да истакнемо и то да су имена наведена само по сећању а и то да, због ограничености простора, нисмо имали могућности да наведемо сва имена.

У закључку овог краћег прегледа упутили бисмо позив свим младима: студентима, ученицима, радницима, свима онима који су поклоници драмске уметности или воле народну песму и игру, забавне мелодије или лепу писану реч да дођу у Студентски дом културе и да приступе једној од наших формација.

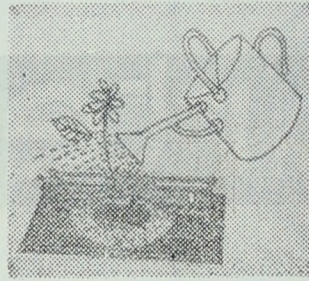
Време доноси радост. Напосе уколико је оно проткано заиста лепим успесима, као што је случај наших дружина. Јер шта је, уосталом, непоштен, топао аплауз гледалаца, ако не сведочанство успеха? А и радости наше.

ЉУБОМИР СТЕПАНОВ

colegii noștri din amfiteatre

carlos antonio medina vidal student eminent cu rezultate exceptionale

Așteptînd rezultatele celei de-a XX-a Sesiuni științifice studentești am avut surpriza să aflăm: locul I la secțiunea de Mecanică teoretică și vibrații în construcția de mașini l-a obținut Vidal Medina Carlos Antonio (Peru) din anul V T.C.M., studentul care a obținut la aceeași sesiune și Premiul special al I.P.T. pentru cea mai originală lucrare. Titlul lucrării pe care a prezentat-o Carlos — care rezumă de altfel lucrarea lui de diplomă — este: „Proiectarea unui vibrator pentru determinarea caracteristicilor dinamice ale fundațiilor de mașini” (conducători științifici: cerce-

Dintre numeroasele spectacole realizate în comun de studenții români și străini, frecvente sînt programele în cadrul Student-clubului

tător științific principal, inginer Titus Cioară și prof. emerit dr. doc. ing. Gh. Silaș).

Un rezultat excepțional pentru un student bun, pentru Carlos care este în România din 1973.

— Puteai alege, probabil, și o altă țară pentru studii. Ce te-a atras în mod deosebit spre România?

— În primul rînd urma să vorbesc o limbă latină, ca și a noastră, spaniola.

— Acesta a fost singurul motiv?

— Nu, desigur că nu! După ce am fost timp de trei ani student în Peru, la Facultatea de construcții civile, am hotărît să părăsesc aceste studii pentru a lucra la o întreprindere româno-peruană de construcții de mașini și unelte din Andine. Mi-a plăcut foarte mult să studiez în acest domeniu și pentru a-mi aprofunda cunoștințele am venit în România, de al cărei prestigiu aflasem deja.

— Ești de admirat Carlos! Ești student foarte bun, ai familie, un copil deja... Cum reușești să-ți organizezi timpul ca să fii continuu la înălțime?

— Cînd îți place ceva mult, cînd faci pasiune din munca ta, reușești să le împaci pe toate cu bine. Îmi place să lucrez și la facultate dar și acasă lângă soția și fiul meu.

— A fost o surpriză pentru tine rezultatul Sesiunii de comunicări?

— A fost o surpriză plăcută. M-am bucurat mult... (Mi-a arătat mîndru diploma de premiere cu care în luna iulie, alături de cea de inginer mecanic, va pleca acasă, spre Lima).

— Te leagă ani mulți sau destul de mulți de Timișoara, de colectivul în care ai lucrat. Vei reveni?

— Bineînțeles! Mă fură gîndul că voi veni, probabil, destul de des, avînd în vedere că întreprinderea la care voi lucra, este cum am mai spus, româno-peruană. Și așa vrea să mă laud cu ceva: Andreas Carlos, fiul meu, este primul băiat peruan născut în România (n.a. — restul erau fetițe).

— Îți înțeleg mîndria de tată. Vei pleca în Peru cu încă o reușită.

Studentie, viață bogată de suflet și idei, studentie pentru toți tinerii lumii; din România și din tot restul țărilor de pe glob. Aici, la noi întîlnim zilnic europeni, asiatici, africani, americani... Sîntem o familie mare și ne mîndrim că mulți dintre cei care vor pleca poate pentru totdeauna au avut aici bucurii; mulți pleacă cu sentimentul realizării profesionale, de care în viață vor avea nevoie, și cu care, desigur, vor izbîndi.

LIA LUCIA PETRIC

„Gîndesc și trăiesc ca toți colegii mei români”

Pe Nassara Luc, Electrotehnică III, președintele studenților africani din Timișoara, l-am găsit aplecat cu atenție asupra proiectului ce își avea termenul de predare chiar a doua zi. A acceptat însă cu plăcere să-mi vorbească despre tripla sa ipostază: student preocupat de desăvîrșirea sa profesională, președinte al celor 800 de studenți din 40 de țări africane (Nigeria, Zair, Congo, Sudan, etc) și aceea de tată al unei fetițe de o lună pe nume Aretha Fidelia.

„Experiența mea în munca de asociație inscrie al treilea an; fost secretar al asociației, de un an și ceva am devenit președinte.

Tradiția studiului în România a studenților africani datează din 1964, iar în Timișoara din 1969, la diverse facultăți, în special cu profil tehnic sau medicină. De atunci numărul studenților a sporit.

Pe plan profesional, în anul acesta se remarcă o îmbunătățire a frecvenței la cursuri, o aplecare mai intensă către studiu.

E drept că și activitățile extradidactice sînt mai rare.

Ar fi bine ca apariția unui curs litografiat să fie anunțată de mijloacele de informare. Cînd apare un curs nou, de fiecare dată îl cumpăr și pentru colegii mei, căci avem nevoie de el nu numai acum, ci și în viitoarea profesiune. Biblioteca nu face față pe timpul sesiunii.

Tot la capitolul profesional aș adăuga participări la sesiunile de comunicări științifice (Medicină, pediatrie, Electrotehnică), concursul Traian Lalescu.

Sărbătorirea Zilei Africii (25 mai) am decalat-o cu o lună pentru a nu deranja procesul învățării pentru sesiune.

În cadrul acestei Zile a Africii am inclus manifestări culturale desfășurate la Casa de cultură a studenților (muzică, dans, filme) expoziții la Universitate (locul I fiind decernat expoziției din Maroc), competiții sportive (fotbal, baschet, volei — Cupa Africii la fotbal a fost cucerită de Nigeria, disputîndu-și finala cu Congo).

Aș avea o propunere privind domeniul social, autogospodărirea; se

poate executa de toți studenții, bursieri sau solvenți, privită prin prisma finalității educative.

Începînd cu studenții din anul pregătitor se poate trece la aceasta integrîndu-i însă în mijlocul colegilor români, bursieri sau solvenți fiind. Autogospodărirea trebuie să devină o acțiune a tuturor studenților din centrul universitar fără nici un fel de deosebiri.

Aici, în România, am ajuns să-l cunosc pe fiecare coleg african, să-l soluționez problemele, să-l ajut cînd are nevoie. Am trăit cîțiva ani la Timișoara. M-am modelat după viața de aici. Gîndesc și trăiesc la fel ca toți colegii mei români.

Am ținut ca fetița mea să se nască aici, să învețe limba română.

Mă leagă o strînsă prietenie și colaborare de un coleg român, Pellegrini Marius, anul III. (Acest lucru mi-a fost confirmat de prezența lui Marius, în întocmirea proiectului, discutarea unor „chichite” ale unui curs).

În final aș mai menționa că legăturile cu poporul dumneavoastră se păstrează cu aceeași căldură și după absolvire. Venim din nou pentru cărți, pentru informații utile în domeniul tehnic, în diverse delegații, cu aceeași plăcere de a ne întîlni cu prietenii și colegii de aici, cu orașul în care am devenit ingineri sau medici”.

A consemnat MONICA MILIVOI

Fotografii de C. DUMA

Studenții libanezi- puternic angrenați în viața centrului universitar

De două luni de zile președinte al Asociației studenților libanezi a fost ales Richard Hitti, an III Mecanică. 80 de studenți libanezi au venit la Timișoara pentru a descifra tainele medicinei, mecanicii, electrotehnicii ori chimiei.

„Ca fost secretar, actual președinte, preocupările mele pentru problemele colegilor din Liban sînt la ordinea zilei. Am solicitat o sală de lectură, intensificarea consultațiilor cu cadrele didactice.

În domeniul profesional am obținut în general rezultate frumoase, în special la Medicină se remarcă mulți studenți de nota 10.

Am participat la acțiuni de muncă pentru amenajarea terenului din fața cîminului 20 C).

Am fost invitați să participăm la manifestările din cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, de care am rămas plăcut impresionați. În cadrul expoziției țărilor arabe, am avut o secțiune cu imagini și realizări din țara mea.

Colegii libanezi și-au luat bilete de tabără pentru la vară, la mare și la munte.

Pentru viitor ne dorim o cantină cu produse alimentare specifice, deschiderea unei expoziții specifice libaneze și realizarea unei seri a Libanului, diferite competiții sportive.

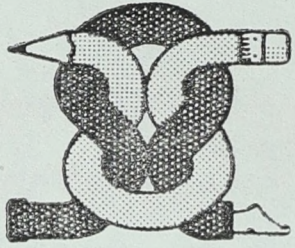
Și fiindcă sînt la capitolul sport, țin să remarc faptul că deținem Cupa Greciei (la volei). Continuăm săptămînal antrenamentele la volei și baschet pentru a ne menține într-o formă sportivă cit mai bună.

Am participat la simpoziune, întîlniri cu lectori de la catedra de economie politică și științe sociale în general, pe teme legate de dezvoltarea rapidă a economiei țării dumneavoastră.

Acum ne dorim rezultate cit mai bune la sesiune”.

eugen dorcescu desen în galben

Nume cu rezonanță în viața culturală din această parte a țării, cercetătorul științific dr. Eugen Dorcescu, poet și critic literar, oferă cititorilor, odată cu ultima carte de versuri ce-i poartă semnătura (succedind, așadar, *Pax Magna*, 1972, versuri; *Metafora poetică*, 1975, stilistică și anticipând *Embleme ale realității*, 1978, teorie și critică literară), „un foarte bun volum de poeme” (Anghel Dumbrăveanu).

Marcață, pe mai departe, de formația intelectuală a autorului și fidelă, în genere, manierei din culegerea anterioară (putem vorbi, în același timp, de o „coezivitate” a universului poetic de la un volum la altul), placheta recentă ne situează în fața unei individualități artistice distincte, a unei evidente maturități creatoare. Dincolo de deschiderea spre livresc a poetului (*Men Kao Hor, Jurnal, Ulise, Similis, Baroc* ș.a.), deslușim, cu fiecare poem în parte, preferința sa pentru cunoașterea directă a lumii inconjurătoare. Pictor talentat al unui itinerar liric ce traversează întinderi de ape (marea, motiv frecvent, devine dominant în ciclul *Pontica*), păduri, câmpii, lanuri, livezi, și, deopotrivă „burguri pestrițe”, piețe, „cetății cu creneluri innegrite”, E. Dorcescu cultivă imaginea bogată în efecte vizuale: „Amurg gălbui. La cheiri arhitrava / Corăbiei cu mirt pulsează-agale. / Oștenii dorm în casa lor de zale / Spre larguri, marea-și leagănă otrava / Pe străzi, o viermuială, ca nisipul / Străpuns de soare-n lenese amieze. / Icoane albăstrii pe metereze / Zugravii scot din valuri arhetipul / Și, dincolo-poieni. Iși mină mieii / Păstori de bronz și fete fără străie / Căările se taie, se netaie / Peste abis. Tu, hortus Ptolemaei.” (*Frescă*).

Hotărît, poemele metaforice numite *Frescă, Decor, Tablou, Efigie* sînt, sub aspectul amintit, dintre cele mai pregnante. Că Eugen Dorcescu este un vizual, iar poezia lui, în ansamblu, un „desen (în galben)” — adesea în contururi fine — stă mărturie însuși titlul volumului. Policromatice, „tablourile” se constituie din tonuri reținute, ce se deschid treptat de la negru prin brun, vinăț, gri, verde, galben, pînă la alb — culoare nu o dată simbolică: „Mierlă, cu sufletul alb / ca un ac de lumină!” (*Toamnă*); „O Patrie! / Cum te-am putea iubi / altfel decît cuvînt ropotitor, / cu trei vocale albe de lumină!” (*Dragoste*). Pe „larguri de liniștri plutind”, poezia se dovedește o natură receptivă la destinul lumii surprinse în momentele ei de calm, de echilibru: „Iată, a liniștit zările marea, / ca o albastră, legănată zăbavă. / Pînă și soarele, văzduh gălăgios, / rămase în urmă. Și ceata / smulse din umeri perdelele nopții / O, ce răcoare verzuie ne-mpresură! / În apele rare și largi, / trupul tău, / două tăceri albe.” (*Pontica, IX*). Aceeași armonie o descoperă artistul în el însuși. De aici, discreția ce caracterizează puținele clipe de confesiune lirică pe care și le îngăduie. Aceasta se încheagă în acorduri grave, imnice, atunci cînd exprimă aderența la pămîntul țării: „E-un templu vast, cu ape și coline Cu fum de nori, împrăștiat în vînt. / Aici ascult, pe-un soclu de pămînt, Lumini de imn ce tremună în mine.” (*Imn*); „Aici, / rădăcină a mea, tu, Patrie, te aflu! / Și inima caută, în bazaltu-i firav, / culbrile innului, să te înfășoare.” (*Patrie*).

Datele biografiei poetice îmbogățite prin pătrunderea tot mai adîncă a semnificațiilor într-o permanentă contemplare și interpretare a realității, printr-o meditație lucidă asupra condiției și rosturilor artistului (exprimată alegoric în *Statornicie*, adevărată „ars poetica”: „Laudă celui rămas / la tărîmul cu soare. Aceluia / întors spre vecii ca un lotus / Nouă piei de șarpe, nouă piei de cuvinte și-a smuls. / Și iată-l acum amurgînd, / zîmbind nimănui cu gizele-n palmă”) și, pe plan mai larg, asupra integrării eului liric în univers, sînt transcrise, cel mai adesea, în linii clasice.

Mesajul autentic, unitatea ideii poetice, fondul bogat în trăiri, reacția sinceră a afectivității, vigoarea expresivă, distincția stilistică sînt toate laolaltă, calități ce conferă poemelor analizate capacitatea de a acționa, la nivele diferite, asupra cititorului. Imbinînd efectele de cultură cu inspirația spontană, inteligentă și frumoasă în același timp, poezia lui Eugen Dorcescu se citește cu plăcere.

DOINA BABEU

o cale de acces spre conștiința deceniului 8

Despre Ștefan Popa am scris o singură dată — și asta cu doi ani în urmă. O făceam însă cu o profundă bucurie, o bucurie despre care, amintindu-mi cele ce le spunea Delacroix, aș nota că și-o poate oferi doar frumosul.

Zicînd asta nu înțeleg „ceea ce place”, ci frumosul ca valoare, semnificînd un proces pe deplin încheiat, materializat sub forma lucrării de artă.

Scriam atunci că Ștefan Popa anticipează un mare artist și o făceam fără să știu că, de la 22 la 24 de ani, el va evolua chiar mai rapid și mai complex decît mă așteptam. Avusesem, prin '75-'76, înaintea lucrărilor sale, prin relevare, sentimentul acut al valorii. Astăzi, sentimentul în sine a crescut în cuprindere, s-a amplificat.

Prietenia care ne animă de mai mulți ani nu l-au scutit și nu îl scutesc de o oarecare severitate și de detașarea manifestată vis-a-vis de judecarea creației sale artistice, căci mai există „breșe” și puncte de minimă rezistență, cum ar fi alunecările (din ce în ce mai rare — e drept) spre genuri facile ale graficii publicistice, spre ilustrări de carte ori „TV” sub potențialul său real (succesul asigurat de mass-media, ce să-i faci!) ori o tehnică și o gândire incomplete încă, conexe abordării picturii. Poate că aprecierile sînt cam aspre dacă stăm să ne gîndim că, pentru generația sa, Ștefan Popa reprezintă, de departe, un mare „performer”: aidoma lui Mark Spitz, acum la 24 de ani, el a dobîndit cam tot ce se putea dobîndi în domeniul artelor plastice. (Și asta-fără a vorbi de activitatea sa pe tărîm social și politic!).

Nu mai e cazul să amintim de premiile și marile premii ce i-au adus o atît de timpurie și de generoasă recunoaștere în țară și pe continent.

Judecat în ansamblu însă, Po-

pas — așa cum îi zicem noi — reprezintă în mod cert un punct de referință al ultimei generații de plasticieni, iar o atare judecată ne dezvăluie valoarea deja constituită a plasticianului înaintea căruia „disecțiile” pe genuri și tehnici nu-și mai află rostul Ștefan Popa abordează cu suplețe și curaj, deopotrivă, și grafica, și caricatura și pictura. Superbei mlădieri a spiritului îi sînt asociate și perfectă stăpînire a desenului, simțul echilibrului, armoniei și compoziției. O analiză tematică însă, la o mai minuțioasă cercetare, ne evidențiază aspectul numărului unu, caracterul de unicitate al lucrărilor sale: o-rele imediate ale umanului și omenirii, ipostazele actuale ale vieții planetei, problemele ei majore, problemele ei grave, întrebările-cheie ce le formulează acest megalopolis numit Pămînt.

Ștefan Popa are un mare handicap și, de aici, o imensă calitate; el nu are studii de specialitate în domeniul artelor plastice. Astfel — și asta ni se pare esențial în ce face Ștefan Popa — în procesul de relevare sensibilă a realului, el pornește cu ochiul deceniului 8, fără a fi inhibat de prejudecăți și scheme ale academismului artistic. El cuprinde și redă, într-un singur suflu, toate ipostaziile — și confruntările deci — ale epocii noastre, în care omul se află într-un continuu impact cu mediul, cu societatea, cu sine însuși.

Este vorba aici despre o deschidere ce tinde să devină generală; abandonarea „modelului absolut” al artei, fondat pe triada esteticii clasice și orientarea spre un „model relativ” de tip sincretic și eclectic, care, după René Berger conduce la instaurarea funcțiilor de comunicare între menirile supreme ale artei. Popa Ștefan este o bună ilustrare al acestui model relativ. Privind lucrările sale

din ciclul „Pacea și copiii în lume” învățăm să redescoperim bunul nostru Pămînt, planeta aceasta nici tînără și nici bătrînă, sub forma planturoasă și falnică a unei eterne Gioconde și a unui etern suris. Dar imediat vom vedea și bomba ce o ține în mînă, vom resimți angoasele, temerile, ce le naște. Terra suride cu mai multe subînțelesuri; pămîntul și lumea lui Popas pot avea și au succesiv formă de cozonac și de măr, portocală sau banană, de cușcă și de cofeț, de victorie și de crimă. Pretutîndeni personajul uman reprezintă îndemnul spre încredere, spre echitatea necesară culturilor și națiunilor. Procesul de semnificare prin artă și, de aici revelația cunoașterii, este direct și agresiv. Dar în spatele agresivității — o rafinată și disimulată sugestie: o-rele noastre astrale, pe care le macerăm ca pe o piine a timpului, să devină un spațiu posibil progresului și bunăstării.

Pentru arta actuală nu mai are importanță că Winkelmann își imprumuta teoria din pan-teismul lui Shaftesbury, pentru care artistul este „un alt creator, un Prometheus situat sub Zeus din Olymp”. Dincolo chiar de René Berger, este important ca arta să fie un proces cvasitotal de semnificare, să fie însuși sennul existențelor noastre comunicate tuturor și pe deplin inteligibile. Ștefan Popa, am spus, este o ilustrare a acestei tendințe; cuprinde și redă, transfigurată artistic, mari adevăruri, sugerează incertitudini, propune căi. Valoarea lucrărilor sale rezultă desigur din izbutirea artistică. Prin frumos el slujește binele și adevărul; nu există valori supreme ale spiritului uman care să poată fi lipsite de aportul frumosului, căci acesta a devenit o cale necesară spre conștiința deceniului 8.

Ștefan Popa a pășit cu dreptul pe acest drum și-l urmează cu o superbă tenacitate. Cît a muncit și cît muncește el ca să ajungă aici? Cei care-l cunosc o știu; enorm.

Pentru cei care nu-l cunosc, menționez doar că gazetari francezi de prestigiu prezenți anul trecut la Festivalul de la Confolens, vînzînd ritmul în care lucra finărul român, au exclamat: „și la noi se muncește mult, dar așa ceva n-am mai pomenit!”

Valentin-Laurențiu VIȘAN

SONG

Los Angeles jubilee singers

La începutul lunii mai a.c. ne-a vizitat țara, ansamblul american de culoare „LOS ANGELES JUBILEE SINGERS”.

Cu prilejul concertului susținut la sala „Olimpia”, am apelat la bunăvoința domnului dr. ALBERT Mc NEIL, conducătorul grupului, de a acorda revistei „Forum studentesc” un interviu.

Reporter: Am dori să ne vorbiți în câteva cuvinte despre ansamblul dumneavoastră.

ALBERT Mc NEIL: Am înființat acest ansamblu, cuprinzând, de fapt, 25 de membri acum 20 de ani. După cum ați putut constata în concertul de astă-seară ca și în cele ce le vom susține în țara dumneavoastră, am inclus doar 12 persoane. Una dintre cauze, care este și principală, o constituie costul destul de ridicat al turneelor efectuate în străinătate... Tot aici trebuie avut în vedere și faptul că noi nu sîntem totuși profesioniști. Cit despre semnificația denumirii grupului, ponderea o are cuvîntul JUBILEE, marcînd actul istoric de la 1865, abolirea sclaviei pentru populația de culoare: act cu profunde rezonanțe în istoria poporului nostru.

Reporter: Ce ne-ați putea spune în legătură cu activitatea dumneavoastră și a grupului pe care-l conduceți?

ALBERT Mc NEIL: M-am aflat neîntrerupt la conducerea ansamblului încă de la înființare. În prezent sînt profesor la Facultatea de muzică a Universității din California, catedra de istorie a muzicii. Anterior am lucrat în cinematografie și la televiziune. Interesul pentru muzica „neagră” mi-a fost stîrnit încă din copilărie de către părinții mei: tatăl meu fiind negru iar mama originară din

Puerto Rico. Ceea ce m-a îndemnat și mai mult să-mi concentrez atenția asupra acestui gen de muzică a fost și este un fenomen ce a început să se facă simțit de cîțiva ani buni încoace, și anume, degradarea lentă a acestei muzici ca și o accentuată lipsă de interes față de potențialul și substanța ei. De aceea prin înființarea acestui ansamblu am încercat, și cred că am reușit în bună măsură să reinviu și să răspîndesc, mai întîi în America și apoi pretutindeni unde am concertat, una din resursele cele mai bogate ale vieții spirituale a negrilor, și nu numai a lor, folclorul, această minunată creație a unei colectivități ale cărei începuturi merg cu mai bine de două secole în urmă.

Reporter: În ce măsură apreciați muzica românească?

ALBERT Mc NEIL: Am avut prilejul să iau contact atît cu muzica românească cultă prin cel mai de seamă reprezentant al ei, George Enescu, ca și cu cea folclorică. O analiză atentă a celor două compartimente pune în evidență rădăcinile adînci pe care muzica cultă le are înfipte în tradiția muzicală populară, iar aici îmi vine în minte numele aceluiași Enescu cu rapsodiile sale.

Reporter: Care sînt impresiile dumneavoastră despre România și publicul românesc?

ALBERT Mc NEIL: Țara dumneavoastră este frumoasă și binecuvîntată. Pretutindeni pe unde am colindat ni s-a oferit prilejul să constatăm efervescența materială și spirituală prin care poporul dumneavoastră există. Impresiile mele despre publicul românesc vin să confirme receptivitatea sa recunoscută față de cultura altor națiuni. Spunînd acestea am în vedere contactul avut cu spectatori sibiieni și timișoreni. Dorința noastră este aceea de a comunica cît mai direct posibil cu auditoriul nostru, de a realiza un contact prin niște simțămînte cît mai profunde de ambele părți sau cum s-ar spune „de la inimă la inimă”.

Interviu realizat de:
TEODOR MARIASIU și
STEFAN MATYUS

tale quale

Concurenta ultimă și în același timp cîștigătoarea concursului. Și ce dacă nu a concurat?!...

înțelepciunea străzii (16)

Cînd nu mai sîntem copii, am murit de mult.
(C. BRANCUȘI)

ULTIMA ORĂ!

„Ne așteptam la mai mult de la Test. De la Marius Mihalca, Iosif Caroliny, Alexandru Popovici, Zsolt Pop, Carol Bleich, Ladislau Farcaș și Cornel Secu. Sîntem însă convinși că ei se vor revanșa...” (Petre Magdin „SĂPTĂMINA”, nr. 445).

Iată revanșa noastră: Vă informăm, tovarășe Magdin, că Ladislau Farcaș și Cornel Secu (instructor principal

la Casa studenților) nu fac parte din formația în cauză (vezi și fotografia din dreapta). Ne întrebăm dacă, la următoarele apariții ale Testului, nu veți include în formație și pe Alexandru Pop (șoferul centrului universitar), Valeriu Dubschi (mașinist), sau unele prezențe feminine care obișnuiesc să însoțească formația în deplasări. Aceasta cu condiția să vi se mai acorde încrederea de a face parte din juri și de a scrie cronici...

festivaluri ale studenților

Finala studentescă a Festivalului național „Cîntarea României”, ediția a II-a, Secțiunea formații de muzică ușoară, estradă și folk, s-a desfășurat la Craiova între 4-6 mai a.c.

O primă impresie, formată chiar înainte de ridicarea cortinei și care a persistat și de-a lungul spectacolelor, este legată de pasivitatea pe care publicul, dar și o parte a formațiilor și soliștilor invitați, au manifestat-o față de festival, aceea că, spre deosebire de alte secțiuni, cu săli arhipline, aici nu s-a simțit prezența publicului, dar nici a concurenței, spiritului de competiție, aceluși tumult studentesc, specific festivalurilor. Este vorba, poate, și de o lipsă de tact a organizatorilor (popularizare, sistemul invitațiilor, alegerea sălii), dar și de faptul că genul acesta, foarte iubit de tineri, pierde tot mai mult teren, în ce privește nu adevărul la public, cît „publicul de sală”. Și acest fenomen, al comodității publicului, care preferă, probabil, o bandă de magnetofon sau un disc, decît deplasarea la spectacol, a fost confirmat și de ultimele concerte găzduite la Sala Palatului (Gala „Clubului de la ora 7”, Gala „Săptămîna”, Spectacolul concurs organizat de clubul „A”). Revenind pe scena de la Craiova — din motive de spațiu — vom nota doar cîteva din tre acele nume care au depășit nivelul mediu (scăzut) al secțiunii, ale căror calități compozitice ori interpretative și-au găsit răsplata în premiile acordate de juriu.

Astfel, la folk, s-a făcut simțită o maturizare în privința problematicii militante, ori avînd la bază pilde și fapte ale folclorului românesc, evitarea caracterului dulceag și declamatoriu în favoarea expresivității și dăruirii interpretative la grupurile folk „Cascada” — Brașov (premiul al doilea), „Glia” — Galați (fără premiu), „Epsilon” — Iași (premiul I), „Napraforgo” — Tg. Mureș (premiul I), un plus de sensibilitate și profunzime Eugenia Chioreanu — Timișoara (premiul III) și Monica Chifor — Brașov (premiul II), siguranță în stăpînirea instrumentului, Mihai Pocorschi — București (premiul II), Tiberiu Alexandru — Cluj-Napoca (premiul I).

La muzică ușoară, unde în general se spune puțin, au comunicat cu sinceritate și gingașie grupul vocal „Colegium” — Iași (premiul III) și respectînd canoanele genului, „Academic Grup” — Brașov (premiul I).

Mai dinamic, rock-ul a oferit prin „Redivivus” — Craiova (premiul I) o muzică antrenantă, variată în teme, bogată în solistici și dialoguri instrumentale, un vocalist format și plin de nerv: Gabriel Cotabiță (premiul I). Tot aici, formația timișoreană „Test” (premiul II) — foto — într-o evoluție de refe-

rință au captivat prin lirismul și melodicitatea compozițiilor, candoarea și armonizarea interpretării vocale.

Mai disputată, muzica progresivă a reflectat preferința crescîndă și viziunea sănătoasă asupra domeniului, profesionalism și imaginație interpretativă, confirmînd nume deja formate și îndrăgite ca: „Modal Quintet” — Cluj-Napoca (premiul I), „Academica” — București (premiul I la formații de conservator), „Basorelief” — București (premiul II), premii individuale organistului Tudor Ionel („Academica”) și flautistului Gugu Adrian („Modal Quintet”).

Eugenia Chioreanu — Timișoara (premiul III)

O notă pozitivă la adresa juriului (care includea personalități ale genului, George Grigoriu, Daniela Caraman-Fotea, Dan Ștefănică, Octavian Ursulescu), este aceea a diversificării categoriilor de concurs pe genuri specifice, permițînd o premiere mai realistă a formațiilor participante și totodată „oficializarea” genurilor rock și progresiv la acest festival, oficializare pe care o sugerăm și titlaturii secțiunii, în schimbul „estradei” pe cea de „rock”.

Salutînd reușita „Spectacolului-concurs al formațiilor vocal-instrumentale Club „A”, publicăm lista cîștigătorilor: „Modal Quintet” (Trofeul Club „A”), „Experimental Quintet” (premiul I), „Basorelief” și „Academica” (premiul II), „Redivivus” (premiul special pentru hard-rock), „Opus 1,61” (premiul special al revistei „Viața studentescă”), premii individuale pianistului Ion Gherman („Experimental Q”) și Claudiu Frunză („Modal Q”), cît și formațiile cu cel mai mare succes la public: „Gramofon” — Timișoara, „Transfer” — Iași, „Sfinx” și „Marius Popp” din București, „Pro Musica” — Timișoara, „Roșu și Negru” — București.

IOAN BACALETE
Fotografii de C. DUMA

Vară timpurie. Ore timpurii... (apropos de sculatul puțin mai devreme), se pare deci că vom face siluetă, vom fi mai activi și mai harnici. Este o modă și în a fi activ, dacă știi cum s-o faci.

Moda verii? N-ar fi acesta un subiect dificil de discutat, avînd în vedere că a fi modern vara înseamnă a fi cît mai lejer, cît mai „subțire” (la propriu și la figurat dacă vrei!) și asta acum, cînd toată lumea caută haine din pînză topită... Sperăm că băieții vor fi rezonabili și nu-și vor croi pantaloni din pînză topită! De citeva veri de altfel, s-a adevărit valabilitatea portului nostru din străbuni: iia, pantalonul alb și strîmt, opincuțe de piele, cordoane colorate din in sau fire subțiri din lînă înnodate, bentițe lucrate stil galben, broderii pline sau sparte, dantele din fir galben, cu iz de „păstrat în lădiță”... Frumos! Pe litoral mai ales reușim să fim fără intense frămîntări, „autentici populari”.

Se pare că pentru vacanță lumea caută să-și schimbe adesea o anumită față a personalității. Uneori se reușește, alteori... nu. Asta, din dorința de a ieși în mod strălucit în evidență, alteori din dorința de a face o refulare scurtă, într-un loc unde cîteva zile pe an, nu se muncește „acasă”.

cu picioarele pe pămînt

Pînă la vacanță însă, vacanță în care în definitiv, toată lumea are voie să arate cum vrea, fără restricții și regizări, mai este un „hop” mai mare, sau mai mic: Sesiunea!

Moda de a face o sesiune de diverse culori: alb-negru: sau de a puncta prin goluri... ca la fotbal, este veche de cînd studentia. Felul acesta de modă se face în camera răcorită, ferită de bătaia soarelui prin perdele, se face într-o sală de curs aproape goală... cu cafele și țigări (păcat) dar unii o mai fac și la binecunoscutul „Terma” sau la noua noastră „bucurie”: Bănățean!

Dar, cine nu alege... culege! Și bobițele se numără... toamna! Fericit ar fi să nu avem de numărat... de aceea ne-am gîndit la o reclamă pentru moda sesiunii: purtați halate de casă (la alegere pijamale) ca să puteți sta... în casă! Și atunci: spor la treabă!

După sesiune, probabil că mai liberi fiind, vom fugi în locuri mai calde decît căldura emoțiilor și mai răcoase decît citronada din Complex... Și tot după sesiune vom aborda probabil dacă nu din constrîngere, din motive practice, fantezia pieptănăturilor scurte, à la Travolta, pe care o parte deja au abordat-o (vorbeam despre băieți, dar nu se exclude nici la fete!) În sfîrșit în moda pieptănăturilor se poate discuta mult despre freza bărbătească, care pînă nu demult era o freză mai mult de pleată inestetică. OF, s-a dus și asta! În sfîrșit, se poate vorbi mai frumos despre băieți!

Dar cu băieții e o modă... și o astfel de modă, ceea ce „doar băieții sînt de vină”!

Aviz fanteziștilor. Picioarele stau pe pămînt. Ingridiți-vă!
LIA LUCIA PETRIC

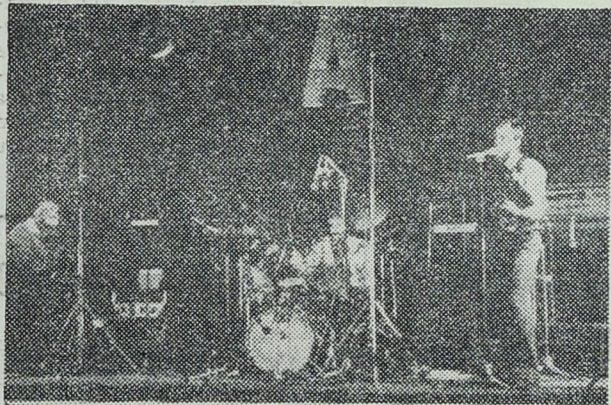
Jazzul românesc și capitala sa: FESTIVALUL SIBIAN

La a IX-a sa ediție, Festivalul național de jazz, pune în dificultate orice cronicar grăbit să deruleze doar imaginile scenice ale celor patru zile de sărbătoare. Acest sentiment, ediție de ediție, ni se însinuează generos prin aceea că întâlnirile anuale de aici intrunesc nu numai dezideratele unui festival, ci, la fel de bine, pe cele ale unui colocviu, ale unei plenary, la care participă toți cei ce, în sufletul, conștiința, sau vorbele și faptele lor, exprimă (ori tănuiesc) un gând bun jazzului românesc.

Festivalul sibian a depășit faza spectacolelor cu foi volante și expoziții de hol. El se constituie ca un prilej favorabil comunicărilor și discuțiilor de lucru între muzicieni, cluburile de jazz „R.T.V., Electrecord și public, trasind viitoare direcții de acțiune, lansind inițiative de valoare. Aceste noi calități ale sale, oglindite în succesele ultimelor ediții, denotă viabilitate și permanentizare, în pofida mutațiilor „genului ușor“ (vezi dispariția Festivalului de la Mamaia, a „Primăverii baladelor“).

Iată de ce, reflectind o nouă calitate, principalul câștig al acestei ediții l-a constituit prima seară; concursul formațiilor debutante, care s-au încumetat să abordeze deopotrivă și jazzul de factură mai veche, cât și formulele moderne de exprimare.

În prima categorie trebuie evidențiat, în primul rând, spiritul românesc pe care formațiile l-au însușit stilului de jazz tradițional, prin emoționante și virtuozose prelucrări folclorice de factura celor ca „Ciuleandra“, „Ca la Brebu“, „Soroocul“. Formațiile care le-au interpretat au fost răsplătite de juriu cu Premiul redacției de tineret a RTV pentru formația „Dixie Combo-9“ din comuna Cristian (Brașov), un Premiu III de interpretare orchestrei „Dixie-Band“ din Reșița, Premiul secției de jazz a A.T.M.-ului formației de dixieland a Casei de cultură a tineretului din Timișoara.

Și în trio, Doru Apreotesci, Mihai Farcaș, Béla Kamocsa, adică GRAMOFON, au însemnat rafinament, bun simț artistic, omogenitate.

Premiile I și II și primele locuri la instrumente au revenit formațiilor „Transfer“ (Iași) și „Nimbus“ (Brașov), grupuri cu personalitate artistică distinctă, promotoare ale unui jazz-rock de calitate, care evită compromisiunile „comerciale“ (electronizare excesivă, influențe funky și disco etc.), căutind să păstreze în schimb melodicitatea și swingul caracteristic jazzului. Dat fiind că acestea, precum și alte grupuri de „fuziune“, ori „progresive“ vor constitui subiectul unui număr viitor, nu mai insistăm acum asupra lor.

Din aceleași motive, și despre „Modal Quintet“ și „Experimental Q II“ (ambele din Cluj-Napoca), mă rezum a remarca doar generozitatea melodică și virtuozitatea interpretativ-stilistică a primeia, respectiv o îndepărtare tot mai accentuată dinspre jazz înspre clasic a celei de a doua cu riscul perpetuării unor diluări și discontinuități a frazei muzicale mai greu de asimilat în jazzul propriu-zis.

În cadrul galelor obișnuite, momente de acuratețe și satisfacție le-au prilejuit: Big-Band-ul Centrului universitar București condus de Gabriel Mărgărit și avind ca secție ritmică consecventul grup „Basorelief“, reînfrînarea cu soliștii Ansamblului armatei din Cluj-Napoca, sibienii de la „Meridian-Grup“, cu impresionantul „debut“ pianistic al lui Andrei Colompar, din „Cîntec de leagăn“, „Din nou împreună“, „Vocal Jazz Quartet“ din al cărui program am reținut strălucitoarea piesă „Aripi de ceață“ și împlinirea unui deziderat mai vechi, dobîndirea mult rîvnitei dezinvolturii scenice.

Printre virfurile de necontestat ale actualei ediții situăm „Quartetul Marius Popp“ (București) — surprins la un potențial interpretativ superior, de consistență componistică și improvizatorică, care, dacă nu am risca să fim contrași de evoluțiile viitoare, nu am ezita să-l clasăm drept apogeul formației.

În progres vizibil de la debutul din anul trecut, la cei 20 de ani ai săi, Ion Baciú-jr. (Iași) a tras primele „Concluzii“ asupra „Universului muzical“ propriu, avertizîndu-ne că pentru el vremea „Castelelor de nisip“ a trecut.

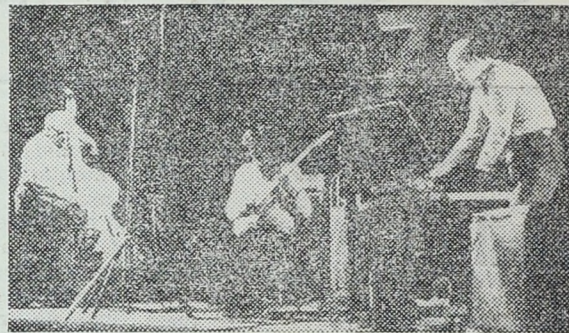
Ca și la ediția precedentă, știrea evoluției scenice a formației „Gamofon“ (Timișoara) în formulă redusă (trio) a stîrnit emoții și suspiciuni care au fost însă spulberate în momentul în care grupul a început să se „desfășoare“. Deși succesul a fost evident, totuși, pentru cei care i-au cunoscut și cu suflător: alături, credem că prezența lui Liviu Butol ar fi adus un plus de culoare și dinamism, mărind totodată și posibilitățile improvizatorice.

„Quintetul Dan Mindrilă“ (București) rămîne o formație de referință a jazzului românesc, prin profesionalismul ridicat al celor ce o compun (Dan Mindrilă — sax., Nicolae Farcaș — trombon, Sandu Avramovici — gh., Dan Dimitriu — gh. bas, Marian Toroiac — drms.).

Ar mai fi de notat efortul lui Adrian Neagu (București) de a reintra în „fluxul“ festivalului românesc de jazz, efort materializat în lucrarea sa „Maree“, între ale cărei „oscilații de amplitudine“ sînt sesizabile încă... rullii și tangaje. Rămînd în domeniul hidrologiei, pentru Quartetul Titel Popovici (Iași), „Cons-Big Band“ (Cluj-Napoca), Quintetul Radu Ghizășan (Sibiu) și J.A.R. (București), comunicăm: IN STAȚIONARE!

O privire recapitulativă asupra acestei a IX-a ediții dezvăluie, cu satisfacție, caracterul deschis al festivalului, ce a desfrînat practic orice graniță de vîrstă sau de experiență profesională, jazzul românesc fiind rezultatul participării egale a generațiilor tinere și vîrstnice, a profesioniștilor și amatorilor. De fapt, categorisiri de acest fel nu-și mai află rostul acum, cînd jazzul nostru a ajuns să tindă spre vîrstele maturității. Creația națională a fost puternic revitalizată de muzicienii noștri și lansată în festival, ajungîndu-se de la 30 de teme originale acum doi ani, la 60 de teme în momentul de față, garanție că, în preajma ediției jubiliare, festivalul se situează la cote valorice remarcabile.

Tot la Sibiu, începînd de anul trecut, sfîrșitul lunii mai găzduiește simpozionul „Zilele muzicii de jazz româno-americane“. Conceput ca un sistem de lucru între muzicieni ai celor două țări, au loc expuneri cu exemplificări directe sau înregistrate, se țin comunicări de genul celor prezentate de redactorul Radioteleviziunii, Florin Lungu — „Stiluri de jazz în cluburile din România“, respectiv cea a lui Nicolae Ionescu, președintele Clubului sibian de jazz — „Influențe folclorice în creația românească de jazz“.

Personalități de primă mărime a jazzului românesc Johnny Răducanu, Radu Goldiș, Adrian Enescu au fost pentru această ediție: J.A.R.

Momente deosebit de interesante au fost generate de întâlnirile și recitalurile formațiilor invitate anul acesta, Ansamblul de jazz al Colegiului Wesleyan, West Virginia și Big Bandul Colegiului „Eastern Montana“ și al formațiilor românești „Meridian“, „Vocal Jazz Quartet“, „Radu Ghizășan“, „Transfer“, „Ion Baciú — Constantin Ulinici“.

Formațiile americane s-au distins printr-un repertoriu bogat și o largă diversitate ritmică și melodică (cu preponderență piese de atmosferă sud-americană, swing sau blues) așa cum a fost, de pildă, în cazul lui „West Virginia Wesleyan“, „Samba Sista“ de Hank Levy, „Macarthur's Park“ a lui Jimmy Webb, „Málaga“ (Bill Holman) și „The Blues“ al lui Don Ellis. „Eastern Montana Jazz Ensemble“ s-a impus în schimb, prin repertoriul preponderent clasic, cu improvizatii dinamice și solistici de virtuozitate (piese ca „My Funny Valentine“, „Leap Frog“, „Us“ sau transcrierea muzicală a temei serialului TV „The Flintstones“ au fost edificatoare în acest sens).

A treia seară a prilejuit un dialog scenic colectiv sub forma unui jam-session în care, la invitația colegilor americani, muzicienii români au cîntat, la „prima vedere“, piesele acestora.

Dacă ansamblurile de peste hotare au uimit prin dinamismul și forța interpretativă, prin grandoarea aranjamentelor, muzicienii români („Vocal Jazz Quartet“ și, într-o formă excelentă, eleva Marilena Oprinescu) au stabilit o nouă dimensiune prin completări vocale în manieră sciat. S-au mai remarcat pianistii Andrei Colompar, Ion Baciú, Adrian Neagu, precum și tandemul percutioniștilor ieșeni Valeriu Pavel și Stelian Andronic, prin evoluțiile lor demonstrînd o dată în plus universalitatea acestei limbaj muzical.

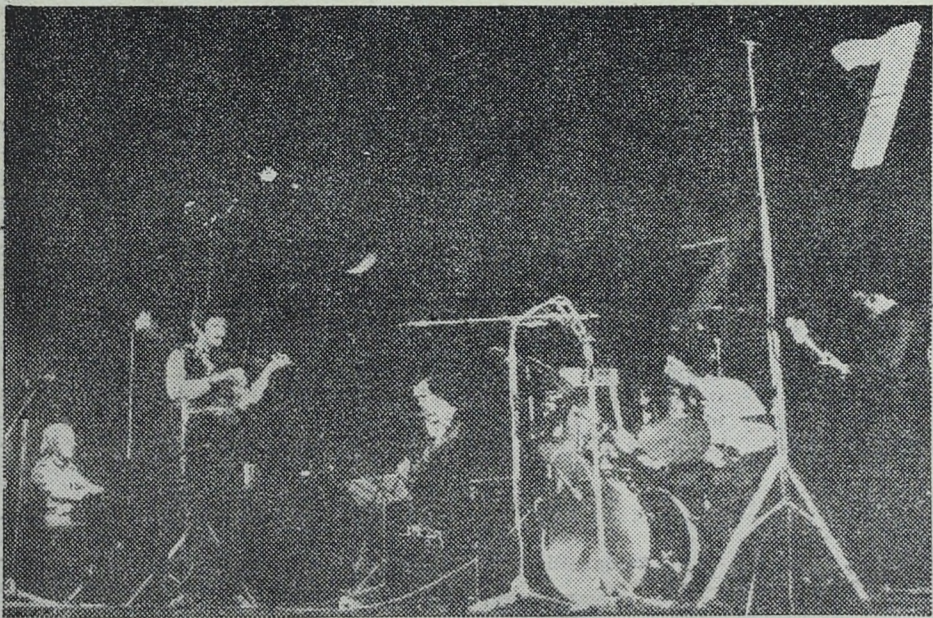
De aici încolo, cuvintele devin insuficiente pentru a exprima marele secret al jazzului, acest „musique-ve-rité“, în care o piesă nu se repetă identic niciodată, ea transformîndu-se sau chiar născîndu-se direct pe scenă, sub ochii noștri.

IOAN BACALETE

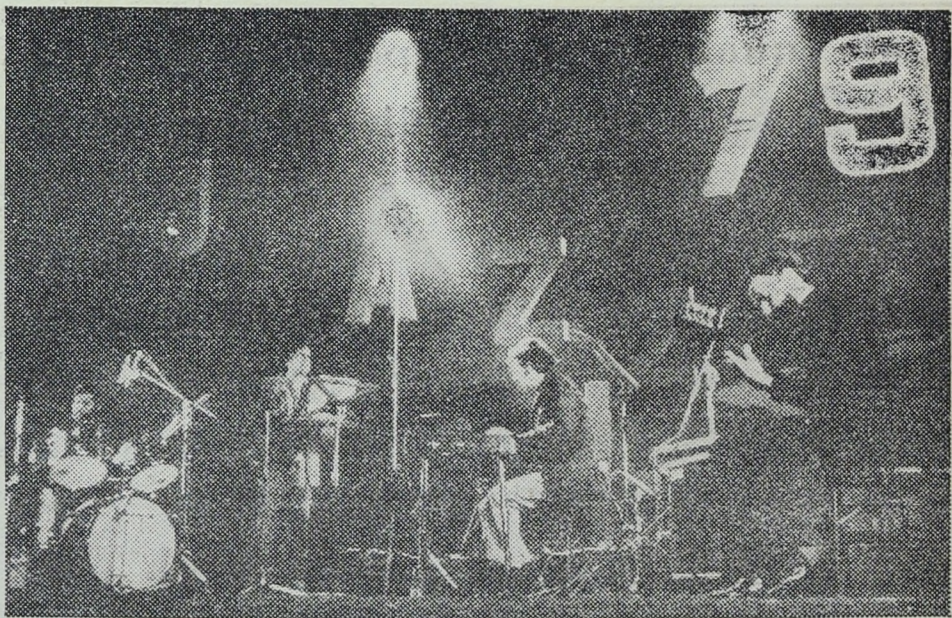
Foto: KLEIN KONRAD

P.S. Televiziunea Română va prezenta în cadrul emisiunii „CLUB T“ din 30 iunie aspecte de la acest simpozion.

De asemenea, în 22 iunie, pe programul II al posturilor noastre de radio, la ora 20, se va transmite în direct de la Studioul de concerte al Radioteleviziunii un concert intitulat „Jazz în studio“ cu participarea formațiilor „DIXIE BAND“ (Reșița), „TRANSFER“ (Iași), „QUINTETUL DAN MINDRILA“ (București) și „QUINTETUL RADU GHIZĂȘAN“ (Sibiu).

La cote superioare ediției precedente MODAL QUINTET a fost reprezentat de Claudiu Frunză, Janos Gall, Cornel Moldovan, Adrian Filipescu, Călin Coldea.

Intr-o formă de zile mari, QUARTETUL MARIUS POPP a alinat în scenă pe Eugen Gondi, Alin Constanțiu, Marius Popp, Bogdan Cristea.

CONSILIUL DE CONDUCERE:

FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, GHEORGHE CRIȘAN, LIVIU CRIȘAN, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAIL GLAJA, ROXANA IOANA, NICOLAE LENGHER, IOAN MEDOIA, AUREL NANU, LUCIAN NEGRUȚOIU, VALERIU PANASIU, BRIGITTE POLLAK, EMERIC SZEKELY, CRISTIAN TELESU, ALEXANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

FORUM STUDENȚESC. ADRESA REDACȚIEI:

Complexul studentesc, căminul 15, camera 1, telefon 21945, sau Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, camera 101, telefon 14907. Permanența la redacție, zilnic între orele 20—22 la sediul din complex. Ședințele de redacție, luni și joi, ora 20,30 la Casa de cultură a studenților.

Tiparul executat la I.P.B.T.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

IOAN BACALETE (redactor principal), GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef), MIHAI JUNEĂ, NICOLAE LENGHER, ANITTE MATESCU, MONICA MILIVOI, LIA PETRIC, MARCEL SAMANȚA, EMERIC SZEKELY (redactor șef adjunct), RADU TODORAN, DANIEL VIGHI, VALENTIN VIȘAN (redactor șef adjunct). Fotografii de IOSEF BERWANGER și CONSTANTIN DUMA. Prezentarea grafică: NICOLAE OANA și ȘTEFAN POPA.